

УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА
ЦЕРКВА В США
видає
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЬСЬКИХ
ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ

ВІРА

FAITH

UKRAINIAN ORTHODOX
CHURCH OF THE USA
published by
UNITED UKRAINIAN
ORTHODOX SISTERHOODS

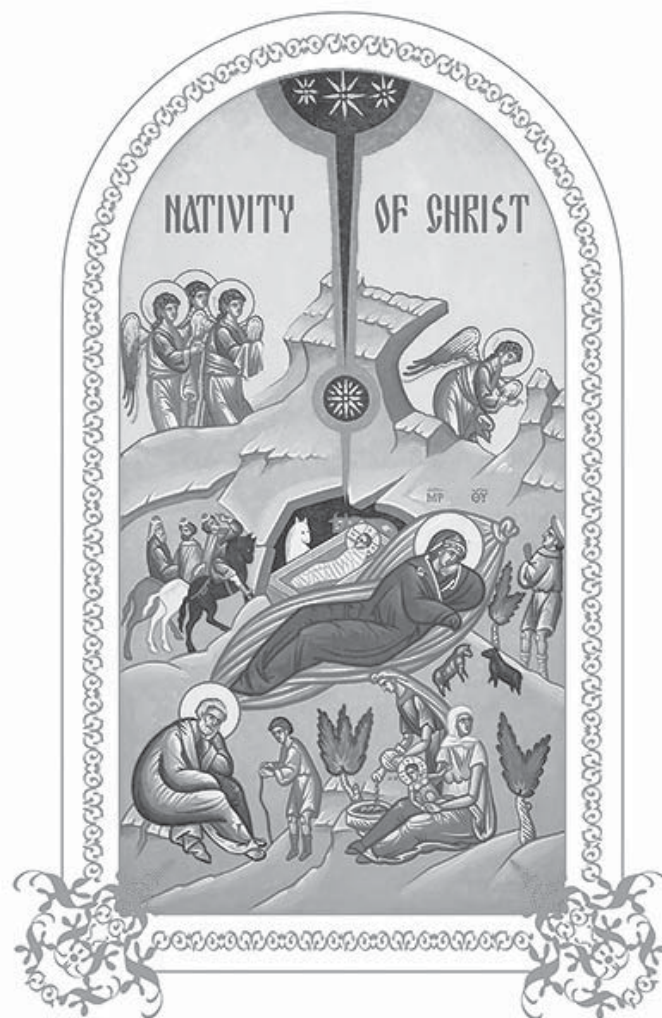
Рік XXXIV, ч. 4 (132)

жовтень-грудень

2008

September-December

Vol. XXXIV, #4 (132)

Христос рождається!

1974 - FAITH

*Охорона традицій УПУ,
поширення інформації про культурні
та історичні досягнення і звичаї
українського народу!*

VIPIA - 2008

*Preservation of the traditions
of the Ukrainian Orthodox Church and
witnessing to the cultural and historical
achievements of Ukrainian people!*

**ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ
ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ У США
ІМ. СВ. КНЯГІНИ ОЛЬГИ
УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА У США
UNITED UKRAINIAN ORTHODOX
SISTERHOODS OF THE USA
UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA**

President:

Nadiya Mirchuk

Spiritual Advisors:

His Grace Bishop Daniel

Protopresbyter William Diakiv

EXECUTIVE BOARD

Honorary President:

Valentyna Kuzmycz

Honorary Members:

Johanna Staroschak

Raisa Zelinsky

Vice Presidents:

Olha Antochy

Nadia Brushenko

Sophia Bilinsky

Natalia Posewa

Secretary:

Marianna Zadojany

Treasurer:

Olha Krywolap

221 Edridge Way

Catonsville, MD 21228

Financial Secretary:

Nina Czezuln

Culture & Education:

Luba Shevchenko

Olga Zeleznock

Organization Committee

Christina Taschuk

Ala Trochymchuk

Auditors:

Kateryna Hucul

Valentyna Hohl

Anastasia Hrybowych

ЗМІСТ - CONTENTS

Різдвяне Архипастирське послання	3
Nativity of Christ Archpastoral Letter	4
Іконографія Різдва Христового	6
Ukrainian Svyat-Vechir - <i>Dr. Alexander Roman</i>	8
Сестрицтво св. княгині Ольги - <i>Володимир Павелчак</i>	10
Three Fathers...	12
The Gospel is God's	14
Луганськ відроджується	15
Український Осінній Фестиваль - <i>Надія Мірчук</i>	16
Вітання з нагоди отримання нагороди - <i>Галина Петренко</i>	18
90-ліття	19
Як догодити хрещеникові? - <i>Наталія Сухиніна</i>	20
Світлий Пам'яті Клавдії Євфремів	22
Звичаї перших християн	23
Про Новий і Старий Стиль - <i>Світлана Безпальченко</i>	26
Різдв'яний ангел	28
Молитва і хвороба	30
Donations-Пожертви	31

Editor-in-Chief

PO Box 495

South Bound Brook, NJ 08880

E-mail: ViraFaith@aol.com

Редакційна колегія:

Владика Даниїл

Валентина Кузьмич,

Оля Матула

Адміністрація "Віри":

Надія Мірчук

110 East Cedar St.

Livingston, NJ 07039

Tel: (973) 992-6479

Річна передплата: 20 дол. — у США,
25 дол. — для пересилання в Україну

*Редакція застерігає за собою право
скорочувати статті та виправляти мову.
Статті, підписані прізвищем автора,
висловлюють його власні погляди, а не
погляди Редакції.*

ПОСТІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЄПИСКОПІВ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

*Преподобним отцям, всечесному монашеству, Божому люду
Української Православної Церкви в Україні і поза нею:*

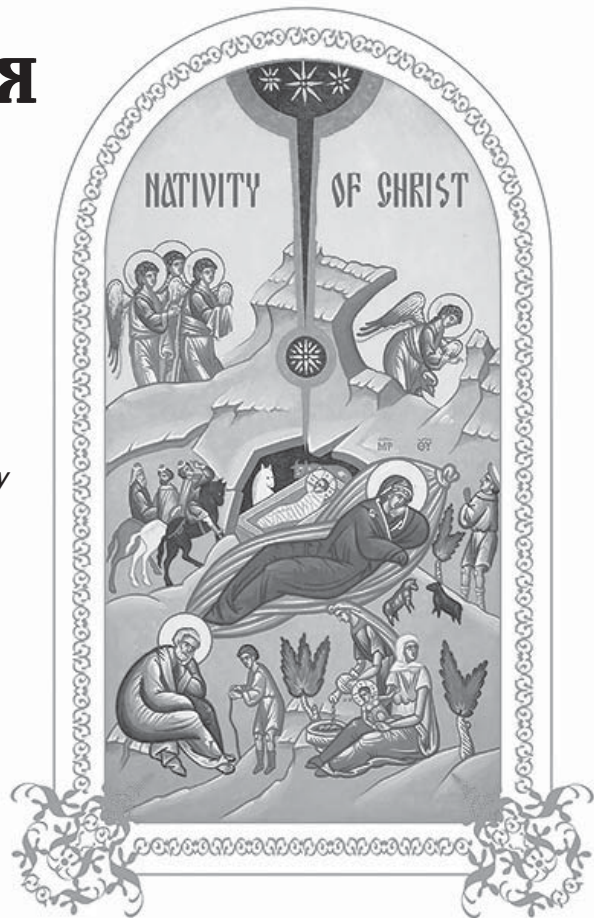
*Мир Вам від народженого з любови до всіх нас
Господа нашого Ісуса Христа!*

Христос рождається!

І знову з ласки Божої до нас приходить в середині зими велике свято Різдво Господа і Спаса нашого Ісуса Христа, несучи нам весняну радість, радість народження Немовля, "радість велику, яка буде всім людям. Бо нині у місті Давидовому народився Спаситель, який є Христос Бог" (Лк. 2, 10-11).

Сьогодні народжується Той на прихід якого надіялися старозавітні праведники, Той про якого провіщали пророки народу Ізраїльського, Творець світу, Всесильний Бог — Вседержитель народжується від Пресвятої Діви Марії як немичне людське Немовля. Друга особа Пресвятої Тройці, Син Божий стає Сином Людським, щоб зробити нас синами Божими по благодаті, щоб ми могли безбоязно, неосудно призивати Небесного Бога як Отця. Син Божий сходить з небес, щоб всіх нас підняти до небес, щоб дарувати нам життя вічне, "бо благоугодно було Отцю, щоб у Ньому була вся повнота і щоб через Нього примирити з Собою все, умиритворити через Нього, Кров'ю хреста Його, і земне, і небесне" (Кол. 1, 19-20). Син Божий принижується Своїм народженням, як пише апостол Павло: "будучи образом Божим, принизив Себе Самого, прийнявши вигляд раба, зробившись подібним до людей, і з вигляду став як людина" (Флп 2, 6-7) з безконечної любові до нас.

Сьогодні радіє небесне і земне, сьогодні "прийшла повнота часу" (Гал. 4,4), яку чекали віками, яка обіцяна Богом, сьогодні збулося сказане Господом через пророка, який говорить: "ось Діва в утробі прийме й народить Сина, і наречуть ім'я Йому Еммануїл, що означає — з нами Бог" (Мт 1,22). Ангели і люди духовно радіють. І сьогодні ми разом з Святою Церквою співаємо: "Христос народжується — славіте, Христос з небес — зустрічайте, Христос

на землі — величайте" (ірмос 1 пісні канона Різдвяної утрени).

Світ, який після гріхопадіння Адама і Єви, був оповитий смутком і темрявою, який втратив через гріх синівський зв'язок з Богом, сьогодні торжествує, бо Син Божий Своїм народженням знову відновлює людському роду шлях до примирення людини з Богом, шлях до всиновлення і обоження.

В сьогоднішній вечір більш як 2000 років тому назад над світом засіяла нова Вифлеємська зоря, щоб показати шлях до новонародженого Христа Спасителя у Вифлеємській печері східним мудрецам. Як пише Євангелист Матвій, одні з перших, які прийшли привітати новонародженого Богочоловіка були мудреці зі Сходу, що бачили зорю Його і пішли поклонитись Йому (Мт. 2,2). Святий Іоан Золотоуст зазначає, що Вифлеємська зоря не була звичайною зіркою, тому що рухалась не так як звичайні зорі на небосхилі тільки зі сходу на захід, а навіть з півночі з Єрусалиму на південь до Вифлеєму, східні мудреці її бачили і вдень і вночі, часами зірка щезала, а часами появлялася, щоб показати дорогу, а коли треба і зупинялася, як над Вифлеємською печерою де було Немовля (Мт. 2,9). Святий Іоан Золотоуст робить висновок, що це була не проста зоря, а невидима сила, яка прийняла образ зірки. Інші Святі Отці зазначають, що це був Архангел Гавриїл, який прийняв образ зірки, а після їх поклоніння і принесення дарів новонародженому Христу Спасителю у сні вже з'явився східним мудрецам в своєму дійсному образі, наказуючи їм не повертатися до Ірода.

Віра

3

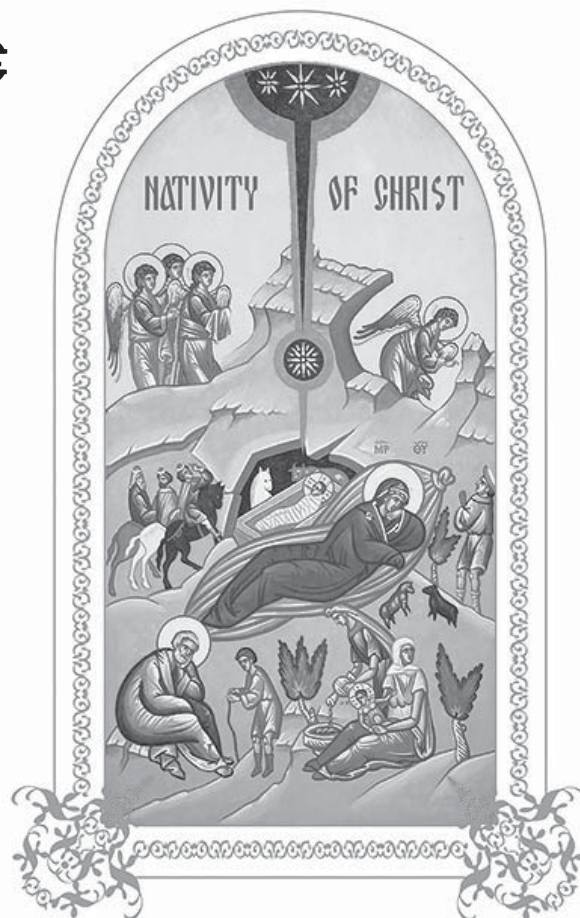
PERMANENT CONFERENCE OF UKRAINIAN ORTHODOX HIERARCHS BEYOND THE BORDERS OF UKRAINE

*Feast of the Nativity
of our Lord and God and Savior Jesus Christ 2009*

*To the Venerable Clergy, Monastics and Faithful
of the Ukrainian Orthodox Church beyond
the Borders of Ukraine and to our Brothers and
Sisters of the Faith in Ukraine:*

*Peace be with you from the Christ-Child –
born of God's Love for us!*

Christ is Born!

Once again, we experience, by the grace of God, the Great Feast of the Nativity of Our Lord, God and Savior Jesus Christ in the midst of Winter, bringing to us a Spring-like joy, the joy of the birth of the Infant, "a great joy which will be for all people...for there is born to you this day in the city of David, a Savior, Who is Christ the Lord" (Luke 2: 10-11).

Today is born the One whose advent the Righteous men and women of the Old Testament hoped for, the One proclaimed by the Prophets of the nation of Israel, the Creator of the World, the Almighty and Sustaining God is born of the All-Holy Virgin Mary as a weak human child. The Second Person of the Holy Trinity becomes the Son of Man, to make us children of God by Grace, so that we may, with boldness and without condemnation call upon our Heavenly God, as Father. The Son of God descends from the Heaven to raise all to Heaven, to grant us life eternal, "For it pleased the Father that in Him all the fullness should dwell, and by Him to reconcile all things to Himself, by Him, whether things on earth or things in heaven, having made peace through the blood of His Cross (Colossians 1: 19-20). By His birth the Son of God humbles Himself as the Apostle Paul says: "...being in the form of God...made Himself of no reputation, taking the form of a bondservant and coming in the likeness of men" (Philippians 2:6-7) with endless love for us.

Today heaven and earth rejoice, "the fullness of time has arrived" (Galatians 4:4), anticipated for centuries, promised by God - "So all this was done that it might be fulfilled, which was spoken by the

Lord through the prophet, saying: 'Behold, the Virgin shall be with child, and bear a Son, and they shall call his name Emmanuel', which is translated 'God with us.'" (Matthew 1:22) Angels and humans spiritually rejoice. Today we sing with the Holy Church: "Christ is born – glorify Him! Christ has come from Heaven – welcome Him! Christ is on earth – exult Him! (Irmos of the Nativity Matins Canon)

The world, which after the sinful fall of Adam and Eve, was veiled in sadness and darkness and because of sin lost its filial relationship with God, rejoices today for the Son of God, by His nativity, again renews to humanity the path of reconciliation with God, which leads to adoption by God and to Theosis (becoming one with God).

On the eve of this Holy Day, more that 2000 years ago, the new Bethlehem star shone above the world to guide the Wise Men from the East to the new-born Christ the Savior in a Bethlehem cave. As the Evangelist Matthew records, among the first to arrive and welcome the new-born God-man were the Wise Men from the East, "who saw His star and came to worship Him" (Matthew 2:2). Saint John Chrysostom comments that the star of Bethlehem was not an ordinary star, for it moved not as do other stars in the firmament, from east to west, but from the north of Jerusalem to the south to Bethlehem; the wise men from the east saw it throughout the day and the night, until it stood over the Bethlehem cave, "where the young child was." (Matthew 2:9)

Saint John Chrysostom states that this was not an ordinary star, but an invisible power, which

Christ is Born!

(Conclusion from p. 4)

appeared in the form of a star. Other Holy Fathers note that it was the Archangel Gabriel, who assumed that form of a star and who, after the Wise Men worshipped and presented gifts to the new-born Christ the Savior, appeared to them in a dream in his true form, warning them not to return to Herod.

More than 2000 years ago the star of Bethlehem guided the Wise Men to worship the newborn Savior and today that star guides all of us to our parish churches to worship Him, Who is "the Way, the Truth and the Life." (John 14:6) For more than 1020 years this star of Bethlehem has enlightened the way traveled by our God-loving Ukrainian people in Ukraine and beyond her borders. This path of life in Christ, followed by our people was at times similar to the times of martyrdom experienced in the early ages of Christianity. For over 70 years the satanic Communist empire sought to replace the star of Bethlehem with its red star, but the light of the star of Bethlehem never did and never will grow dim and will never cease to enlighten the way traveled by our God-loving nation for "God is with us", Who is born today in Bethlehem of Judea.

We wholeheartedly greet all of you – our spiritual children and our brothers and sisters in the Faith and by blood lineage, who reside in Ukraine and in the Diaspora, with the great feast of the Nativity of our Lord and Savior Jesus Christ and we pray that the blessings of the new-born Christ the Savior will remain with you at all times unto the ages of ages.

In His abundant Love and with great Joy,

+ Constantine

*Metropolitan – Ukrainian Orthodox Church of the USA
and in Diaspora*

+ John

Metropolitan – Ukrainian Orthodox Church of Canada

+ Antony

Archbishop – Ukrainian Orthodox Church of the USA

+ Ioan

Archbishop – Ukrainian Orthodox Church in Diaspora

+ Yuriy

Archbishop – Ukrainian Orthodox Church of Canada

+ Jeremiah

Archbishop – Ukrainian Orthodox Church, South America Eparchy

+ Ilarion

Bishop – Ukrainian Orthodox Church of Canada

+ Andriy

Bishop – Ukrainian Orthodox Church of Canada

+ Daniel

Bishop – Ukrainian Orthodox Church of the USA

Христос рождається!

(Закінчення із ст. 3)

Більш як 2000 років Вифлеємська зоря привела мудреців зі Сходу поклонитися новонародженому Спасителеві і сьогодні ця зоря привела всіх нас дорогою до храмів Божих, щоб поклонитися Тому, який Сам є "дорогою, правдою і життям" (Ів.14,6) нашим. Вже більше як 1020 років ця Вифлеємська зоря освітлює шлях нашому Боголюбивому українському народові в Україні і за її межами. Цей шлях буття у Христі нашого народу був часами подібний до часів мученицьких перших віків християнства, понад 70 років сатанинська комуністична імперія хотіла підмінити світло Вифлеємської зорі своєю червоною зіркою, але світло Вифлеємської зорі ніколи не зникало і не зникне зі шляху нашого боголюбивого народу, бо з нами Бог, який сьогодні народжується у Вифлеємі Юдейському.

Сердечно вітаємо всіх вас, наших братів і сестер по вірі і крові, в діаспорі і в Україні з великим святом Різдва Господа і Спаса нашого Ісуса Христа і молимо, щоб благословення новонародженого Христа Спасителя перебувало над всіма вами завжди і повсякчас і на віки вічні.

В Христовій любові та радісними вітаннями,

+ Константин

*Митрополит Української Православної Церкви в США
і в діаспорі;*

+ Іван

*Митрополит Української Православної Церкви в
Канаді;*

+ Антоній

Архієпископ Української Православної Церкви в США;

+ Іоан

Архієпископ Української Православної Церкви в діаспорі;

+ Юрій

*Архієпископ Української Православної Церкви в
Канаді;*

+ Єремія

*Архієпископ Південно-Американської Єпархії
Української Православної Церкви.*

+ Іларіон

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ Андрій

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ Даниїл

*Єпископ Української Православної Церкви
в США*

Віра

ІКОНОГРАФІЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Щоб зрозуміти урочистість іконографічного зображення Різдва, подумаємо, як можна було б "найприродніше", "істинно" зобразити його. Різдвяні листівки і посередня уява пропонують зображення хліва з однією-двома овечками і Матір, що ласкаво і пестливо дивиться на Немовля.

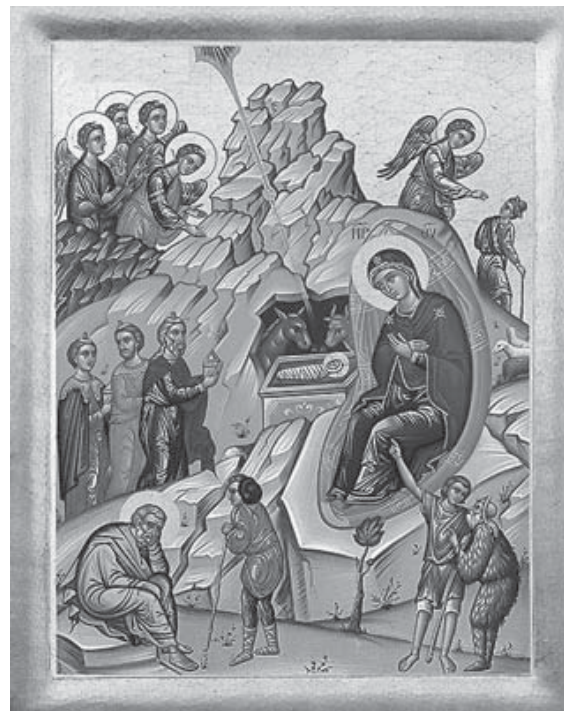
Та якщо ми детальніше вникнемо в канонічну ікону Різдва - як не дивно, саме таких деталей, ми і не побачимо.

Найпомітнішим є те, що немає хліва. Немає ні дерев'яної, ні глинобитної будівлі, немає соломи, немає ясел, немає овець. Немовля лежить не в зроблених людськими руками яслах, а в печері.

Чому саме в печері? Тому, що іконописець намагається передати важливість того, що відбувається, дати відповідь на питання - що несе нам цей історичний момент і ті обставини, якими він себе оточив, і що це все значить для нашого спасіння? Справа не тільки в тому, що народилося Немовля. Нехай навіть чудесне Немовля і народжене чудесним чином. Зміст того, що відбулося з Марією, передають не стільки "хроніки" Матфея або Луки, скільки богословське свідчення Іоана: **"Слово стало плоттю і жило з нами, повне благодаті й істини."** (Ін. 1, 14).

У приведеній вище фразі з Євангелії від Іоана резюмується зміст Різдва. Значить, розуміння ікони Різдва стане більш глибоким, якщо співставити її не тільки з розповідями Луки і Матфея, але і зі свідченням Іоана Богослова. Зміст Різдва - Боговтілення: втілення Бога, чисто духовної Сутності. Отже, **"Слово стало плоттю"**. Горній світ поєднався з земним. **"...прийшло до вас Царство Боже"** (Лк. 11, 20). Що ж Євангелія говорить про це Царство і з чим порівнює його?

"...Бо царство Боже всередині вас є", - проголошує Спаситель (Лк. 17, 21). Царство Небесне **"...подібне до чоловіка, що посіяв добре насіння на полі своїм; ...до гірчиного зерна; ...до скарбу, закопаного в полі; ...до закваски, ...на три мірки борошна; ...до невода, закинутого в море"** (Мф. 13). Всі ці порівняння характеризує спільна риса, а саме: Царство Небесне має властивість розміщатися посеред будь-якої стихії, і кожна з них гідна його. В приведених прикладах розкри-

вається головний зміст Нового Завіту: Бог прийшов у світ і зруйнував стіну боговідчуження, споруджену людьми між ними і Богом.

Тоді стає зрозумілою символіка печери на іконі Різдва: печера - це подоба світу, у саму глибину якого входить Бог, подібно до зерна або закваски, що вкидається в поле або в тісто. Печера - це серцевина землі, осередок матеріальності. І в це середовище добровільно входить Той, про Кого сказано: **"Бог є дух"** (Ін. 4, 24).

Печера дається темним фоном: темнота без найменшого просвітку. І на фоні цієї темряви сяє найчистішою білизною одяг Немовляти. **"І світло в темряві світить, і темрява не огорнула його"** (Ін. 1, 5).

Народження Сина Божого серед людей, входу Предвічного Бога в наш світ не зруйнували звичний порядок речей. Творець неба і землі зійшов на землю, проте сонце і зірки (крім однієї) продовжували свій звичайний хід. Небо не розколося, ріки не потекли назад, люди не онімили від страху і містичного захоплення. **"Ось, Отрок Мій, Котрого Я тримаю за руку, обраний Мій, до якого благоволила душа Моя. Покладу дух Мій на нього, і проголосить народам суд; не возопіє і не підніме голосу свого, і не дасть почути його на вулицях; тростини надламані не переломить, і льону кадячого не загасить; буде робити суд по істині"** - так за сім сторіч до ночі Різдва описав прихід Сина Божого пророк Ісайя" (Іс. 42, 1-3). Світ залишається практично незмінним. Його темрява майже всім закрила очі, лише деякі знаходять дорогу до Вифлеємських ясел... А хтось шукатиме цю дорогу лише для того, щоб заподіяти смерть новонародженому Царю.

В іконі символіка світла надзвичайно важлива. Євангеліє насичене світлом і світловими образами - і мова ікони, звичайно, теж не може бути іншою. *"Народ, що ходить у тьмі, побачить світло велике; на живих у країні тіней смертних світло засіяє"* (Іс. 9, 2) *"Я світло світові; хто піде вслід за Мною, той не ходитиме в темряві, а матиме світло життя"* (Ін. 8, 12). *"У Ньому було життя, і життя було світлом людям"* (Ін. 1,4). *"Доки Я в світі, Я світло світові"* (Ін. 9, 5).

Отже, Бог у світі - це світло світові. До Христа такої повноти світлоносності світ не мав.

Людина стала іншою з Ісусом Христом, ніж була до Нього. Її природа змінилася. Все, що спотворювало людський образ з часів Адама, було знешкожене Боговтіленням, Хрестом і П'ятидесятницею. Тепер Бог уже не здалека, через гори і хмари звертається до людини, а промовляє в нашому серці. Саме тому, що тепер уже не тільки *"...Я світло світові"* (Ін. 9, 5), але і *"Ви - світло світу"* (Мф. 5, 14). Тепер учні Христа, вірні Йому, ті, у кому Він живе і діє, вони тепер - живий і очевидний прояв Бога, тому що *"...відобразиться у вас Христос"* (Гал. 4, 19). *"Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного"* (Мф. 5, 16). Ось та вершина - призначена християнину. Не легко нести хрест віри в Христа. І не легко творити добрі справи (навіть в ім'я Його).

Один письменник сказав, що ніхто ніколи не став би подвижником, якби не побачив одного разу на обличчі іншої людини сяйво Вічного Життя... Саме це світло освітло колись апостолів, і саме це світло підкорило наймогутнішу в світі імперію дванадцятьом рибалкам.

Зверніть увагу, що успіхи зовнішньої проповіді у апостолів тісно пов'язані з внутрішнім настроєм духа: *"Він (Варнава - А.К.)...умовляв усіх триматися Господа щирим серцем; бо він був чоловік добрий і сповнений Духа Святого і віри. І приєдналося чимало народу до Господа"* (Діян. 11, 23-24).

"Я прославив Тебе на землі, звершив діло, яке Ти доручив Мені виконати." (Ін. 17, 4), - молився Христос Отцю напередодні своїх страждань. "Слава Христова" - це подвиг несення хреста. Сумісництво цих двох понять: слави (перемоги) і хреста (страждання) - і було найнезрозумілішим в Христовій проповіді. *"Тоді підійшла до Нього мати синів Зеведеєвих (апостолів Якова і Іоана - А.К.) з синами своїми, і, вклонившись, просила чогось у Нього. Він сказав їй: чого ти хочеш? Вона говорить Йому: скажи, щоб ці два сини мої сіли в Тебе один з правого боку, а другий з лівого в Царстві Твоєм. Ісус сказав у відповідь: не знаєте, чого просите. Чи можете пити чашу, яку Я питиму, і хреститись хрещенням, яким Я хрещуся?"* (Мф. 20, 20-22). Навіть у момент найбільшого прославлення Христа, у момент виконання Ним Його служіння, по праву і ліву сторону від Нього будуть розп'яті прості розбійники... І Чашу Йому нале-

жить пити в кривавому поту в Гефсиманії... Навіть *"...славу, яку Ти дав Мені, Я дав їм..."* (Ін. 17, 22). І якщо хто хоче розділити з Ним славу Його - тому вона буде дана, але разом із Його стражданнями: - *"Чашу Мою будете пити, і хрещенням, яким Я хрещуся, будете хреститися"* (Мф. 20, 23).

Тепер пригадаємо ще один старозавітний текст: *"Не ори волон і ослом разом"* (Втор. 2, 10). Ми знаємо, що для перших книг Біблії дуже важливий мотив розділення - захист від змішання. Ізраїль не має права втратити своє знання Єдиного Бога через поєднання з язичниками. Але до Христа мають право доступу всі люди - звідки б вони не походили. Важливе не їхнє походження. Важливе - їхнє покликання. Чи готові ви слідувати за Христом, прийняти Його як свого Єдиного Господа? Якщо так - то *"Нема вже іудея, ні язичника; нема раба, ні вільного; нема чоловічої статі, ні жіночої; бо всі ви - одне в Христі Ісусі"* (Гал. 3, 28). І ось, біля ясел Боголюдини зустрічаються віл і осел. У церковній символіці це зустріч ізраїльського народу і поганського.

У зображенні Матері і Немовляти об'єднуються два ряди символів Царства Божого. Немовля в печері нагадує молитвенику про Новозавітні образи Царства, а Марія на схилі гори повертає нас до Старозавітних очікувань цього Царства.

Важливо зауважити, що Марія на іконі не дивиться на Немовля. Те, що тільки що відбулося, у Символі Віри виділено словами - **"нас заради людей і нашого заради спасіння"**. Син Божий прийшов на землю, щоб полегшити гніт людських мук. В ці хвилини сумніви тривожать земного восприємника Христа - Йосифа - формального чоловіка Марії.

Марія народилася після довгих чекань і молитов її батьків. Батьки Марії (Іоаким і Анна) вирішили посвятити дитя Богу. З дитинства Марія виховувалась при Іерусалимському Храмі. Коли вік її досяг порога дівочства, батьки померли. Закони ритуальної чистоти не дозволяли жити в Храмі повнолітній дівчині. Монастирів старозавітний світ ще не знав. Більш того, суспільна думка і релігія Ізраїлю суворо відносились до бездітних пар, особливо до жінок, і особливо з роду Давида, до якого належала Марія (тому що ніхто не знав, від кого саме народиться довгожданий Месія). І як знати, можливо, саме та жінка, яка щойно відмовилася від шлюбу і дітородіння, могла б стати матір'ю Спасителя і, теперішня її безплідність ще на багато років затримає пришествя Радісного Дня... Закон диктував кожній дівчині якомога швидше вийти заміж. Але в Марії було відчуття, що її життєве призначення пов'язане з чимось більшим, ніж звичайний шлюб.

Вона впросила священників видати їй заміж лише формально. З храму передали їй старому вдівцю, що мав дітей від першої дружини і обіцяв берегти чистоту Діви (діти Йосифа в Євангеліях називаються "братами Ісуса").

(Закінчення на ст. 13)

Dr. Alexander Roman

Ukrainian Svyat-Vechir Traditions and Spirit

The Eve of the Nativity of our Lord, God and Saviour, Jesus Christ, is celebrated variously by different religious and cultural traditions.

We are all heirs to some shared group tradition. We also create and develop our own ways of highlighting special events.

So when we say "Svyat Vechir," we have in mind a series of things, including culinary delights, that identify a particular way of celebrating the Birth of Christ. The same is true of "Reveillon" or "Vigilia" or "Hogmanay." At the same time, there is no monolithic concept of "Ukrainian Christmas." Regional traditions impact its celebration, even across several generations of Ukrainians born and living in North America.

It is inevitable that mainstream and other cultural practices can and do blend in to create unique celebrations that often vary not only from parish to parish, but also from house to house!

The Ukrainian celebration of Christ's Nativity is really a spiritual attitude that the traditions should, ideally, help develop within our hearts. This is why preparation in advance is necessary to help put ourselves within the true Christ-centered nature of this holy day.

The first way to prepare is, of course, the spiritual way.

As we wait for the Birth of Christ, the Church increases Her readings from the Prophets of the Old Testament who foretold His Coming.

It is important for us to find some time, in the midst of busy year-end work schedules and last minute shopping, to enter into the spirituality of waiting that marks the prophetic vision.

Doubling our reading of the Psalms is also a good way of adorning the living tree of our souls with the beauty of the Christmas Light . . .

Frequent and thoughtful reflection on the

Jesus Prayer will truly activate our spiritual awareness as we use the "Epiclesis of Jesus Christ" and call down His saving Grace on our hearts.

Frequent attendance at the Divine Liturgy and Communion is another excellent way to deepen our union and relationship with Christ.

Reading of the Church Services helps to focus our inner attention on what it is that we will be celebrating on the Feast of the Nativity. Russell Sawchyn's accessible links in this regard on this website cannot be commended too highly!

In fact, everything that we do to prepare for the Feast of the Nativity, and everything that we see around us, even the commercial aspects of Christmas, can be transformed into a meditation on Christ and His Light which He brings us as His great Gift to us.

There are many ways in which we may enhance mainstream cultural traditions with those reflecting our own.

What about decorating the Christmas tree with small Icons on ribbons? The Icons could represent the Nativity, the Baptism in the Jordan, St Nicholas, the Mother of God,

St Stephen, St John the Baptist and other themes of the Nativity season.

Special Pysanky or decorate eggs with Christmas themes (or even snowflakes) could be created and adapted for use at this time.

An Icon of the Nativity should be placed next to the Christmas tree as a "Vertep" or Nativity Scene. Use of Ukrainian embroidery should punctuate everything, of course!

Many of the traditions associated with "Svyat-Vechir" are of pre-Christian origin that were "baptized" and reinterpreted following AD988, the year of the Baptism of Kyivan Rus'-Ukraine.

The "kutya" was always considered to be the "food of Heaven." It was kutya or "kollivo" or a mixture of boiled wheat that was eaten by Christians in honour of special holidays like Namedays.

For funerals or periods of fasting, no poppy-seed is added. The "mak" or poppy-seed is blessed on the Feast of the Makabees, owing to a play on the name, in August.

The "drink of Heaven" or a compote made of 12 fruits is also served. All the (ideally 12) dishes are in fact meatless, something that was also done in pre-Christian times as a kind of sacrifice.

The number "12" bears strong Christian significance owing to the number of the Apostles. It actually reflects the 12 months of the year spent in Christ, the "year of the Lord" and the 12 tribes of the New Israel which is the Body of Christ of which we are members.

The "didukh" or wheat-sheaf is a sacred object during the Feast of the Nativity. Like the kernel that dies in the ground before it sprouts, the wheat-sheaf represents our Resurrection from the dead through Christ Who became our life-giving Wheat in the Bread of Holy Communion.

The double table cloth and the special place set aside for our reposed relatives and friends is not meant to be something that is sad.

These celebrate and proclaim our Eternal Life in Christ and His Salvation so that even those who have died in Him join us as one Family during the celebration of the awesome Mystery of the Incarnation of Christ our God.

The Kolach or triple-braided bread that is placed on the table also heralds the arrival of the Bread of Life Who revealed to us the Holy Trinity.

The sharing of the honeyed bread with everyone before the meal celebrates the both the Bread of Life and the sweetness of the Yoke of Christ. Indeed, we are truly brought into the land of milk and honey through Christ Who blesses us from the manger.

Svyat Vechir is truly mystical in that time is held still. This is why the Nativity greeting is always in the present, ongoing tense: "Christ is (being) Born!"

The modern Ukrainian translation of "Khrystos Rodyvsia" or "Christ was Born" is theologically incorrect. It is perhaps better to maintain the form closer to the Church Slavonic "Khrystos Rozhdayetsia!"

During the Svyat Vechir, it is always good to keep secular conversation to a minimum. How many times do we hear people complain about their jobs and the pressures of daily life.

And yet, when they come to the Svyat Vechir celebration, that is all anyone seems to want to talk about - that and the stock market! Let us not profane this holy eve with such nonsense. Let's keep our work behind the closed door of our offices and learn to relax and keep festival in the Lord.

The singing of kolyady or carols is an important part of the spiritual celebration of Christmas. One good way of getting everyone to join in is to have a small hymn-book present beside each placement setting at the table.

Beginning prayers should always include the veneration of a small Icon of the Nativity which could be passed around for everyone to reverence with a holy kiss. This Icon could then be placed near the Kolach.

Placing hay on the table under the cloth and underneath the table with carpenter's tools also helps us to take our thoughts to the manger in Bethlehem of long ago and the carpenter's shop.

Even the Christmas pine tree could serve as a reminder of the Cross as, according to tradition, the Cross was made up of three types of wood, the pine, the cedar and the cypress (Isaiah 60:13).

The Svyat Vechir is not a "quaint" custom, but an important celebration of our Home Church. We begin at home and continue at the Cathedral with our Bishop or Metropolitan as a Liturgical Assembly.

All is one in Christ Who, as the carol sings, "unites Earth to Heaven." All is bathed in light, love and hope. Happiness and fulfillment are liberated from the crassness of the mundane as our spirits soar toward Christ among us.

We wish all our readers and visitors a Happy and Blessed Nativity and New Year.

Christ is Born!

Let us glorify Him!

Сестрицтво святої княгині Ольги: “До зустрічі через десять років!”

16 листопада 2008 року Сестрицтво святої княгині Ольги Катедрального собору святого князя Володимира Української Православної Церкви у Сполучених Штатах Америки святкувало ювілей – 90-ліття своєї діяльності. Час дуже стрімко летить і сьогодні навіть важко повірити, що ця прицерковна організація вже майже століття функціонує при парафії та впродовж цього часу її трудівниці активно працюють на користь Української Православної Церкви, своєї парафії та людей.

Завдяки їхній самовідданій і наполегливій праці протягом дев'яти десятиліть Катедральний собор завжди охайно прибраний, а у святкові та недільні дні сестриці пригортають смачними обідами та перекусками парафіян та прихожан, які охоче відвідують парафіяльну залу для приємної розмови зі своїми друзями та близькими.

Голова парафіяльної управи катедри св. Володимира інж. Святослав Личик, голова катедрального сестрицтва пані Надія Брюшенко та діти катедральної громади вітають Владика Даниїла при вході до катедрального храму.

А починалося все у далекому 1918 році, коли дружина тогочасного настоятеля храму отця Савчука очолила парафіяльне Сестрицтво. З моменту свого заснування сестрицтво завжди брало активну участь не лише у парафіяльно-церковному, але й у загально-громадському житті. До приємних спогадів минулого належить приїзд Української Республіканської Капели під керівництвом славнозвісного диригента Олександра Кошиця. Сльози наверта-

Сестриці із Владикою єпископом Даниїлом після святкового бенкету.

лися на очі у людей, коли вони слухали Божественну Літургію українською мовою.

Потужним емоційним поштовхом для діяльності сестрицтва у 1925 році стало прибуття до Чікаго митрополита Івана Тедоровича. Його приїзд ознаменував нову сторінку в житті жіночої прицерковної організації. Відтоді парафіяльні сестриці беруть якнайактивнішу участь у різноманітних акціях, які завжди були направлені на підтримку України та сестер і братів на Батьківщині.

Парафіяльне сестрицтво виступало ініціатором багатьох цікавих гуманістичних проектів, серед яких визначне місце посідає створення в роки Другої Світової війни чиказького відділу Червоного Хреста, який проіснував чотири роки та курсів медичної допомоги. У ті важкі воєнні часи зусиллями парафіяльних сестриць надсилалися на фронт ліки та найнеобхідніші речі.

Коли у сорокових роках парафія придбала нове приміщення храму, то завдяки сестрицям вдалося зробити дуже багато корисних справ, зокрема закупити хоругви, свічки, вітарні прикраси та багато іншого. Не можна не згадати, що саме за кошти сестриць було придбано все необхідне для повноцінного функціонування кухні при парафіяльній залі, як, зрештою, і обладнано саму залу зі сценою.

У повоєнні роки сестрицями був організований Допомоговий комітет, який займався питаннями розміщення новоприбулих, пошуком праці та помешкання для них. Дбали сестриці й про скалічених війною інвалідів у Європі,

Голова катедрального сестрицтва пані Надія Брюшенко вітає Владика Даниїла традиційним хлібом та сіллю при вході до катедрального храму.

на потреби яких щороку проводили у храмі фінансові збірки.

Про діяльність Сестрицтва святої княгині Ольги при парафії святого князя Володимира можна оповідати дуже довго. Сестриці завжди були жертвни для Церкви та своєї парафії. Вони складали щедрі пожертвування на розбудову Меморіального комплексу в Баунд Бруку, на підтримку семінарії святої Софії, на літні табори православної молоді та школу українознавства при рідній парафії.

Під час Божественної Літургії.

Свою лепту внесли сестриці під час будівництва пам'ятника митрополиту Василю Липківському, на створення катедри українознавства при Гарвардському університеті, на підтримку бібліотеки Симона Петлюри в Парижі та релігійного журналу "Віра".

До добрих справ Сестрицтва святої княгині Ольги належить його участь у заснуванні Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у Сполучених Штатах Америки. Сестрицтво є також членом Українського Національного Музею в

Чикаго та членом музею Української Православної Церкви в Баунд Бруку.

Під час святкування 1000-ліття Хрещення України парафіяльне Сестрицтво брало активну участь у деканальних та громадських святкуваннях у місті Чикаго, а також у святкуваннях, які відбувалися у Центрі Українського Православ'я в Баунд Бруку.

З відродженням в Україні Української Автокефальної Православної Церкви Сестрицтво святої княгині Ольги налагодило тісні контакти з Комісією Зв'язків з Україною, що була створена при парафії святого князя Володимира та активно співпрацювало з нею, щедро складаючи пожертви на відбудову УАПЦ в Україні. До речі, на інтронізацію першого патріарха України Мстислава I, яка відбулася у Києві, Сестрицтво делегувало свого представника.

Проголошення Незалежності України стало радісним святом для всіх парафіяльних сестриць, які з ентузіазмом включилися до співпраці з батьківським краєм на прославу Господа та Матері-України.

Протягом довгих дев'яти десятиліть Сестрицтво святої княгині Ольги очолювали такі особи: Текля Савчук, Михайлина Савчишин, Марія Служук, Марія Турик, Розалія Борис, Марія Дякун, пані-матка Ніна Білецька, Марія Юзифович, Александра Габер. Починаючи з травня 1994 року впродовж п'ятнадцяти років парафіяльне сестрицтво очолює Надія Брюшенко. Тривалий час їй допомагали у роботі її заступники Анна Мельник та Марія Слобідська та скарбники Лідія Вдовиченко і Шеріл Палагнюк, а так члени сестрицтва святої княгині Ольги.

У своїй роботі сестриці докладають значних зусиль для фінансової підтримки рідної парафії, дотримання національно-релігійних обрядів та збереження історичних традицій нашого народу. Вправні й роботящі руки сестриць шийють та вишивають, опікуються внутрішнім виглядом храму, прикрашають його під час різноманітних свят. Кошти, які заробляють сестриці йдуть на потреби парафії та розбудову духовного життя як у Чикаго, так і на розбудову духовного Центру Української Православної Церкви у США в Баунд Бруку.

16 листопада у Катедральному соборі святого князя Володимира була відслужена Божественна Літургія архиєрейським чином, яку відслужив єпископ УПЦ у США владика Даниїл, у сослужінні з настоятелем храму о. архимандритом Панкратієм та іншими духовними особами. Після Богослужіння численні гості прихожани та парафіяни зібралися у парафіяльній залі на урочистий бенкет з нагоди 90-ліття Сестрицтва святої княгині Ольги.

Учасники катедрального хору "Боян" зустріли владика Даниїла, духовенство та учасників свята злагодженим співом духовного твору "Тебе, Господи, душа величає" та многоліттям для парафіяльних сестриць.

(Продовження на ст. 24)

Three Fathers ...

So, the Gospel tells us of three fathers of Jesus.

"The book of the generations of Jesus Christ, the son of David, the son of Abraham." David and Abraham are reckoned as fathers of Jesus. The Gospels also call him the son of Joseph – to whose house he belonged.

Each one of these men, named as fathers of Jesus in the Gospel – was a man of God. Yet each one of them faced moments of perplexity, as they were confronted with things difficult, things improbable, things impossible.

Consider Abraham: God had promised him that his descendants would be more numerous than the sands of the sea and the stars of the sky; yet there he was, an elderly man, married to an elderly woman, without any children. Consider him setting out for the land that God had promised him; starting a journey, as the book of Hebrews tells us, "not knowing where he was going." Abraham was a man who must have undergone great perplexity at times.

Think of David asking Jonathan why his father Saul had turned to hating him and had made two attempts on his life: Saul, the anointed one of God. "What have I done? What is my iniquity? And what is my sin against your father, that he seeks to take my life?" David was a man perplexed, not only about what Saul was doing, but undoubtedly about what God's purposes in the situation were.

And then there's Joseph. If ever a man experienced perplexity, he had to be the one. He is engaged to a young girl and it becomes obvious she is pregnant. About that there may have been great disappointment, but perhaps not great perplexity – he thought he knew what had happened. But immense perplexity must have descended upon him when he received the message from the angel that the child in her womb was of the Holy Spirit. How could such a thing be?

Perplexity is a phenomenon that afflicts not only great men of God, but something that grips every believer from time to time. We are confronted by the words and ways of God and we don't understand. We survey the doctrines of the Faith, and they seem obscure. We witness history unfolding in the world, and we can't discern where it is going. If we question our own profession of Christianity, it can seem like a giant exercise in contradictions that is painfully perplexing. Let me demonstrate what I mean:

Why do we believe in what we cannot perceive?

Why do we propound that which we really cannot comprehend? Why do we uphold moral standards that we do not fulfill? Why do we believe in prayer

when many seemingly go unanswered? Why do we champion meekness when we know that aggressiveness gets things accomplished? Why do we extol the blessings of poverty while we seek wealth? Why do we preach love while we compete with others and even hurt them? Why do we believe in the Goodness of God when there is so much evil everywhere? Why do we go on with the contradiction that is Christianity?

I submit to you that Christmas provides the answer.

It gives us the one reason to go on: We see in Jesus the perfect Ideal of human existence.

As unattainable as it seems to be for us in practical reality, we cannot but recognize the Ideal. In Him, we see it perfectly displayed. This is what a human being is. We cannot help but behold it with awe and wonder. So we hold to it tenaciously, in spite of the fact that most everything in our existence contradicts it. In spite of how profoundly we fail it, we feel compelled to hold to the Ideal.

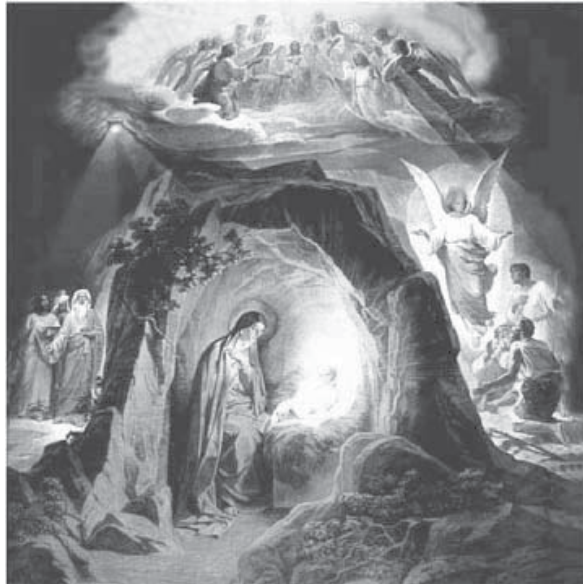
And there is more. We see that Ideal as the most profound revelation of the way things Really Are. Believing in Jesus is not just a hope for how things ought to be, but ARE. That is, Jesus as the Ideal of human existence reveals the essential nature of Being Itself - God. The ultimate reality, the source and origin of everything around us, stares us in the face in Jesus. This is the meaning of the incarnation. What we see in Him is the face of the eternal God – the human face of God.

That is the Supreme Reality; we fail it. The contrast between the Ideal of human perfection and our actual situation as human beings in the world is obvious. This is the meaning

of the fall. There really is no escaping or denying it. It is the source of the contradiction that is Christianity. It is not so much that Christianity contradicts itself; it is rather that Christ contradicts us. And in spite of the fact that we name ourselves "Christians," "little Christs," how we live contradicts the perfect Ideal - sometimes to a great degree, sometimes to a lesser degree.

Who was the most famous Hindu of the past century? Ghandi. Ghandi was not a Christian. But did you know he almost became a Christian? At one point in his life, when he was studying in England, he had made up his mind to become a Christian. He clearly recognized the Ideal of human perfection in Jesus. Why didn't he become a Christian? This is our failure.

But beyond our failure, that Ideal prompts us to hope. This is the meaning of the resurrection. Although we see our existence here doomed to failure and death, because the Ideal is what Really is, it is greater than our failure and more powerful than death. Because it

is greater than our failure, there is forgiveness. Because it is greater than death, there is resurrection: not only for Jesus as the Ideal, but for all of us who embrace him.

How can we summarize that Ideal that we see and hold to in Jesus? There are many partial ways, for instance, the priority of principle over power and prestige; freedom from the need for self-aggrandizement; the futility of unnecessary accumulation; the blessedness of sharing one's bounty; the imperative for unmitigated compassion and kindness.

But we can sum it up in one term: Absolute Love. That is what we see revealed in Jesus. That is what we believe is at the heart and core of Reality. That is what we wish our lives to be embraced by and taken up into. That is why we are Christians.

Yes, we believe that this Absolute Love has extended itself to us in the abyss of failure and the dominion of death. And thus we know a mercy that is greater than all our sin, a life more powerful than all corruption, a joy more profound than all sorrow.

(Закінчення із ст. 7)

ІКОНОГРАФІЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Йосиф став "обручником" Марії. І саме на нього дивиться Матір Божа на іконі Різдва. Йосиф охоплений сумнівами. Він знає, що в дійсності він не чоловік Марії. А значить - не батько Дитини. Що робити? За законом дружину, що порушила вірність чоловіку, повинні до смерті закидати камінням.

Видати Марію на суд чи просто таємно відпустити її зі свого будинку? Чи може завершити фіктивний шлюб фіктивним розлученням? Пізніше християнська етика допустить тільки одну причину для розлучення - невірність одного з подружжя. Але старозавітні звичаї дозволяли розлучення за взаємною згодою між чоловіком і жінкою. *"Йосиф же, муж її, будучи праведним і не бажаючи ослабити її, хотів потай відпустити її"* (Мф. 1, 19). Євангелія нам розповідає, що ці сумніви турбували Йосифа, ще коли він лише зауважив "непразність" своєї нареченої дружини. Євангелія також розповідає як були розвіяні ці сумніви: *"Але коли він помислив це, - Ангел Господній з'явився йому уві сні і сказав: Йосифе, сину Давидів! не бійся прийняти Марію, жону твою, бо зачате в Ній, є від Духа Святого"* (Мф. 1, 20).

Доказ ще одного розвіяного сумніву, зображений на іконі - це впевнення Саломії. Фігура Йосифа знаходиться в лівому нижньому куті ікони, а Саломії - навпроти, в правому нижньому куті. Апокрифічна "Першоєвангелія Якова" розповідає, що Саломія не повірила свідченню повитухи про цноту Породіллі, і, обмиваючи її, насмілилась сама перевірити неймовірну звістку. За недовіру руку їй спаралізувало. У відповідь на свої покаянні сльози Саломія почула:

"Піднеси руку твою до Немовляти і

There's no question about it: when we stand and survey our world, there is much to perplex us. When we look into the mysteries of our faith, there is much that exceeds us. So too, Abraham, David and Joseph were perplexed. But Abraham went on in faith to beget Isaac and become the father of many nations, and most importantly, the forefather of Jesus. David went on to conquer all his enemies, and most importantly, established the family into which Christ was born. Joseph went on to overcome his misgivings, took Mary to be his wife, and most importantly, was a father to Jesus.

So too, your life is bound up with Christ's in ways that you do not fully understand. But God's purposes are being worked out nonetheless. Don't be unsettled by the perplexities, doubts, and struggles that come your way. It's natural that they do. But continue to go forward in the knowledge that your life has been embraced by the Absolute Love seen in the human face of God, that perfect Ideal that is our forgiveness, resurrection, and life: Jesus Christ, the Son of God.

потримай Його, і буде тобі порятунок і радість" - що Саломія і виконала. На іконі зображено, як отримавши віру Саломія обмиває Немовля.

На іконі Різдва є ще ряд образів, що допомагають засвоїти зміст Різдва як межі, як зустрічі Старого і Нового Завітів. Народ Старого Завіту - "Ізраїль по плоті" - представлений пастухами, а людство, що прийшло від поганства безпосередньо до Христа, минаючи суворість Старого Завіту, представлено волхвами-персами. У християнській літературі здебільшого під волхвами і пастухами вбачають алегорію різноманітних шляхів до єдиної Істини - шляху розуму і шляху віри.

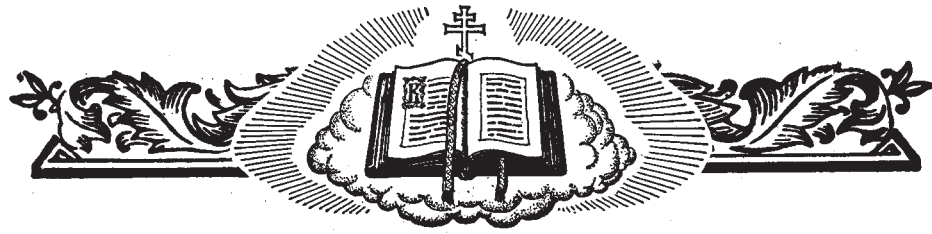
Шлях пастухів рівніший і коротший, ніж шлях тих, хто прагне *"дослідженнями знайти Бога"* (Іов. 11, 7). Волхи на іконі різного віку. Попереду самий юний. Він показує на зірку. В усякому віці можна знайти Христа і поклонитися Йому. Але краще здійснити це не в *"одинадцятій годині"* свого життя, а *"рано вранці..."* (Мф. 20, 1 - 9).

Ще на іконі Різдва зображені ангели. На древніх іконах погляд одного з ангелів направлений до неба, другий - дивиться на пастухів. Це зрима вираження подвійного ангельського служіння: їхнє призначення - славославити Бога і сповіщати людям Божу волю.

На іконі зображений Всесвіт - зображено свято його відновлення. Святитель Григорій Богослов написав: **"Різдво - не свято новизни, а свято відновлення"**. Пришестям Бога старий світ не знищується і не втрачає змісту, і замість нього не твориться новий. Світ старий - обновлюється. **"Втілення Бога наповнює все новим змістом, визначає його ціль і майбутнє Преображення. Ось чому все творіння бере участь у таїнстві народження Спасителя"**.

"Шкільне богослов'я"

The Gospel is God's

We are celebrating the Nativity of Christ; His Circumcision and Theophany are just around the corner. The New Year and its celebrations - (semi-pagan and otherwise) is almost upon us.

Christmas, however, and the feasts that follow it, are not about the achievements and activities of man. They're about the acts of God. God sparked new life in the womb of the Virgin. Jesus was not born as a result of an act of man; His birth was the result of a direct act of God. The only human act involved was the "yes" of the Virgin to the word of the angel.

Holy Apostle Paul says the same in his preaching of the Gospel. "Brethren, I would have you know that the Gospel preached by me is not man's gospel. For I did not receive it from man, neither was I taught it, but it came by a revelation of Jesus Christ."

This has two important applications for us to consider, based on the fact that the truths of the Gospel of Jesus Christ are not ours, but God's. They did not originate with us, but with God. They do not describe our accomplishments, but God's. They are not our possession; they belong to God.

What's the point? So often we unconsciously begin to treat our Christianity, our Orthodox Faith as our own possession.

For example, we think we own it because of our ethnic heritage: "I'm Ukrainian, Serbian, Greek, therefore I'm Orthodox." For the same reason, many people that meet me and learn my last name can't believe I'm not Roman Catholic. Many of you know that if you say you are an Arab, people automatically conclude you are a Muslim.

But how did the Apostle Paul become a Christian and an Apostle? Not just because he was a Jew. He says it quite clearly in our epistle today: "It pleased God to reveal his Son to me." His faith was the result of divine grace and nothing less. In our

epistle today, he tells us what he was doing before God revealed himself to him: persecuting the church. In other words, he had no "natural right" to his faith and the knowledge of God.

You can see this by the fact that after his conversion, he ended up spending much of his ministry trying to separate faith in Jesus Christ from its ethnic origins. What do you find him arguing over and over again in his epistles? You don't have to become a Jew to be a Christian. Faith makes you a Christian; and faith only comes by the grace of God. No one is born a Christian; Christians are made, not born.

What this means for you and me is this: We cannot hold our Orthodox Christian faith as our own possession and birthright against others who do not have it. There is no room for "pride of ownership" here. We know Jesus Christ as the Son of God; we are not made better than anyone else for by that fact. Orthodoxy may be the true Church; that does not set us above those who are not in it. We do not divide humanity into two camps as did the ancient Greeks (Greeks and barbarians) and as do Jews (Jews and Gentiles) with the implicit assumption that those who are not in our

camp are inferior to us. Because it is a gift from God, our faith ought to fill us with grateful humility rather than swelling us with pride. In other words: confession of the true faith is no excuse for arrogance or intolerance. This is God's, not ours; give God the credit, not yourself.

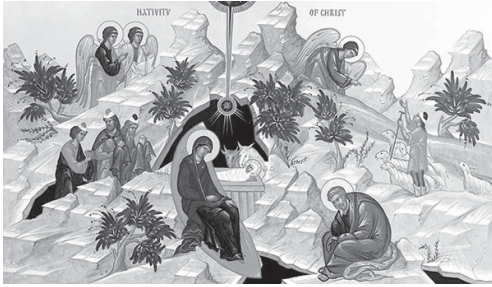
The second application relies on the same basic truth.

Do we really consider what we mean when we celebrate Christmas? Have the words grown so familiar to us that they lose their impact?

We are saying that God, by his own will and initiative, took on our flesh and became man. This is what Christmas is all about.

Again, this is something that God has done. He did once, and once and for all,

at a specific time in a specific place. The infinite and eternal Creator of all the worlds literally became an infant and was suckled at the breast of his mother.

This is what we believe and confess: Jesus Christ is absolutely unique and decisive for every human being that has ever lived. He is God in the flesh, God's act for the salvation of the world.

How then can some Christians, even our own Orthodox people, say that it really doesn't matter what you believe, as long as you are a "good person"? In this way of thinking, you might be a Jew or a Muslim, a Buddhist or a Hindu, and deny everything I just said about Jesus Christ, but as long as you are sincere and devoted to your religion, that's what counts. It doesn't really matter whom you pray to, as long as you pray. Or following the same logic even further, you may be an atheist or agnostic, but as long as you are nice to your neighbors, you will still go to heaven.

Now I for one, will never accept the notion that a Jew or a Muslim or a Buddhist or a Hindu has no knowledge of God or experience of God. But there is more to it than that.

What about "Jesus was conceived by an act of God?"

What about "Jesus is God in the flesh?"

What about "Jesus died for the sins of the whole world?"

What about "Jesus rose bodily from the dead?"

If these are God's acts, then they are important. And all the good acts and good intentions of others notwithstanding, they are so important that they are non-negotiable. In other words, confession of the true faith has no room for RELATIVISM - the idea that there really is no one truth. This faith is God's, not ours - not ours to compromise, water down, or explain away.

In the words of St. Paul: "Brethren, I would have you know that the Gospel preached by me is not man's gospel. For I did not receive it from man, neither was I taught it, but it came by a revelation of Jesus Christ."

If this gospel, this faith, is God's, then let us treat it as such.

Let's avoid the pitfall of arrogance and intolerance - using our faith to belittle others - even as we avoid the pitfall of relativism - compromising and corrupting the faith God has given us.

*Only by avoiding both of these will we be found worthy of that most awesome name:
Christian.*

11571, Житомирська обл., Коростенський р-н, с. Березневе, вул. Центральна 1,
іден. код 03188441, тел/факс (04142) 69-2-90, 69-2-97
Р/рахунок № 35411001002549 в ГУДКУ Житомирської обл. МФО 811039

№ 4 від серпня 2008 року.

А К Т

Ми, що нижче підписалися, комісія в складі:

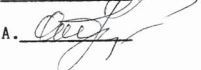
Святна О.М.
Оніщенко К.А.

провели прийом благодійної допомоги котра надійшла від п.Надія Мірчук - голова Об'єднання Українських Православних Сестринців Української Православної Церкви в США.

Було закуплено 52 спортивних костюмів на суму 1097 доларів США.

Преосвященний єпископ Даниїл + David

Підписи:

Святна О.М.
Оніщенко К.А.

Луганськ відроджується

Луганське обласне об'єднання ВУТ "Просвіта" вітає Вас із найсхіднішої української землі – Луганщини. Завжди з приємністю та подякою отримуємо друковані видання, які допомагають відродженню духовності в нашому зросійщеному краї. Цьому ж слугуватиме і чергове число журналу "Віра" за січень – березень 2008р. яке ви нам щойно надіслали.

У змісті часопису бачимо багато знайомих імен авторів, з якими маємо тісні зв'язки співпраці. Крім того, більшість матеріалів журналу адресовані молоді.

На початку нового 2008 – 2009 навчального року в бібліотеці Луганського українсько-канадського центру "Відродження" традиційно влаштовуватиметься виставка друкованих видань-новинок, тож і журнал "Віра" буде представлений на цій виставці та знайде своїх читачів.

Ще раз дякуємо за увагу до луганських просвітян, зичимо здоров'я та сподіваємося на подальшу плідну співпрацю з Вами.

Зі щирою повагою,

Дора Тимошенко, відповідальний секретар

Луганського обласного об'єднання ВУТ

"Просвіта" імені Тараса Шевченка.

Український осінній фестиваль

26 жовтня 2008 року - Савн Бавнд Брук, Н. Дж.

Надія Мірчук

26 жовтня 2008 р. Архиепископ Антоній та Єпископ Даниїл відкрили молитвою вже п'ятий Український Осінній Фестиваль, влаштований Об'єднанням Українських Православних Сестрицтв, в Домі української культури при осередку УПЦ в Бавнд Бруці, Сомерсеті.

Успіх фестивалю завдячуємо членам Головної Управи ОУПС, які розсилали повідомлення, планували мистецьку програму, запрошували Сестрицтва, окремих сестриць та приятелів Об'єднання забезпечити чисельну кількість відвідувачів фестивалю смачними стравами, печивом і тортами.

Особлива подяка належить: сестрицтву Св. Покрови при церкві-пам'ятнику Св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку на чолі з п. Марією Коник, сестрицтву Св. Ольги, при церкві Св. Юрія, Ярдвил, Н.Дж. та Св. Софії, при церкві Св. Михаїла, Балтимор, Меріленд, які не зважаючи на віддаль взяли активну участь у фестивалі.

В мистецькій програмі брали участь танцювальний ансамбль "Барвінок", Н.Дж., танцювальний ансамбль "Іскра" Н. Дж. Відвідувачі фестивалю милувались вправністю танцюристів, їх чудовими костюмами, та насолоджувались грою на бандурах дуєту "Калинонька" з Філадельфії з її милозвучними голосами. Були виступи школярів із школи українознавства та релігії при церкві-пам'ятнику Св. Андрія в Бавнд Бруці, а директор школи Роман Гірняк організував розваги для дітей та вміло провадив програмою фестивалю, заохочував присутніх покуштувати смачні страви, відвідати столи із мистецькими виробами.

Зацікавленість відвідувачів фестивалю виявлялась у їх бажанні допомоги, підшукати інших для допомоги та в їх порадах для наступного фестивалю. Одну письмову пораду подаємо в листах. Дохід з фестивалю призначений на будівництво Історично-освітнього комплексу в осередку УПЦ в Бавнд Бруці, Сомерсеті, в який буде входити: Музей ім. бл. п. Мстислава, в якому знаходиться понад 8000 цінних експонатів, надбання українського народу; постійна виставка-пам'ятник жертв Голодомору 1932-33р., щоб світ знав про мільйони невинних жертв замучених голодовою смертю сталінським комуністичним режимом, щоб цей злочин не був забутий. Крім того в Історично-освітньому комплексі буде зберігатися архів УПЦ в США, та інформації про діаспору, письменників, поетів, мистців, діячів, науковців.

Фестиваль не тільки дає нам можливість зібрати потрібні фонди, але й дає можливість познайомити відвідувачів із нашою спадщиною, мистецькими виробами та традиційними стравами... Особлива подяка п. Тому О'Гранді, якому завдячуємо у великій мірі успіх фестивалю.

Слідуючий фестиваль 1 листопада 2009 р. Сердечно запрошуємо до участі. Просимо зазначити цю дату для розваги, та зустрічі з приятелями.

Ukrainian Fall Festival - October 26, 2008

South Bound Brook, NJ

Nadiya Mirchuk

On November 26, 2008 Archbishop Antony and Bishop Daniel opened with a prayer Ukrainian Fall Festival. It is already fifth festival, sponsored by United Ukrainian Orthodox Sisterhoods, held in the Ukrainian Cultural Center of the Ukrainian Orthodox Church, South Bound Brook, Somerset, N.J. An account of the festival was published in local paper Courier News. The festival was successful by the efforts of the UUOS Executive Board, whose members advertised, invited vendors, planned entertainment, invited sisterhoods and our friends to supply food.

Special thanks to the Sisterhoods of St. Mary the Protectress, St. Andrew's Church, So. Bound Brook, N.J.; St. Olha's Sisterhood, St. George parish, Yardville, N.J. and Sisterhood of St. Sophia, St. Michael parish, Baltimore, MD. Also our thanks to our friends and supporters, who supplied additional food, drink and organized runners with cars for fast pick up. Not only we did have more visitors, but also our festivals generate interest in them and we receive suggestions how to make our festival even more successful.

One of suggestions will be printed in this issue in "Letters".

We are sharing our cultural heritage with our visitors: multitude of products displayed on vendors tables, ethnic dishes, which they can enjoy while listening to music. Performance of "Barvinok" and "Iskra" dance ensembles showed their accomplishments in Ukrainian dances, while bandura duet "Kalynonka" offered some melodious songs with bandura accompaniment. There were things to enjoy for children and grownups.

The main purpose of the festival is to raise funds for Historical and Educational Complex, construction of which has already begun. It is a multimillion dollar project of the UOC of the USA. The Historical and Educational Complex will include a Museum named in honor of its founder, Ukraine's first Patriarch of blessed memory, his Holiness Mstyslav I and permanent memorial honoring the memory of millions that perished in the Genocide in 1932-33 in Ukraine.

Our sincere gratitude to Tom O'Prandy, Ukrainian Cultural Center manager, who contribute greatly to the festival's success. We have to express our gratitude to our MC, Roman Hirniak, director of St. Andrew's school of Religion and Ukrainian language, who organized games for children, had shown us the benefits of enrolling children in school. Our festival would not have been a success if it were not for the numerous visitors, who attended. Our next Ukrainian Fall Festival is scheduled for **November 1, 2009**.

Please mark your calendar, so you will not miss a fun day and a chance to meet your friends.

Вітання з Нагоди Отримання Нагороди

Галина Петренко

В Сестрицтві Св. Ольги при парафії Св. Андрія Первозванного в Сілвер Спрінг, МД активно працює молода сестриця Оленка Матула.

З раннього дитинства вона мала багато медичних проблем і через це дуже тяжке дитинство. Але, попри усі труднощі лишилася оптимісткою і досягла успіху. Завдяки дбайливій опіці батьків, Оленка закінчила середню освіту в спеціалізованій школі (Special Ed) в 1976 році, після чого отримала урядову "part time" працю, як "file clerk" в Національному Інституті Здоров'я (NIH), де працювала 30 років. Оленка володіє гарною українською мовою. Відповідальна і дуже привітна, вона сумлінно виконує свої обов'язки: сортує пошту, і упорядковує папки-аплікації, які надходять від різних установ і університетів. При цьому вона уживає комп'ютер.

На своєму шляху Оленка зустріла багато добрих людей, які її підтримують і допомагають. Вона любить спілкуватися з людьми і завжди готова допомогти потребуючим, особливо стареньким. Вона дуже любить дітей і приділила їм багато уваги, допомагаючи в недільній школі. Оленка має багато улюблених занять – бере лекції на піаніно, співає в хорі і по суботах бере участь в "Special Olympics", граючи в кеглі (bowling), виготовляє чудові прикраси на ялинку, які продає на церковних базарах і фестивалях, а дохід іде на допомогу сиротам в Україні. Крім того, вона кожної неділі висилає церковні "Бюлетні" хворим і стареньким нашим парафіянам, які не можуть бути на Богослуженнях, пише картки, а також збирає членські внески сестрицтва і передає їх скарбнику.

У мене з Оленкою особливі дружні відносини вже довгі роки. Вона мені оповідає про свої досягнення і проблеми і готова прийти з розрадою. При нашій зустрічі, коли мені було особливо важко на душі, вона

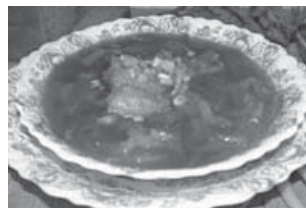
намагалася мене потішити і розрадити, знаючи що я буду вдоволена її успіхами. Оленка поділилась зі мною, що одержала нагороду – Грамоту за 30 років своєї наполегливої праці і через два роки зможе піти на пенсію. Всі, хто знає Оленку відносяться до неї з любов'ю і пошаною, а вона платить всім своєю доброзичливістю і бажанням чимось допомогти. Життя її є складним, але перемагаючи всі труднощі вона залишається оптимісткою і прикладом витривалості.

Від імені парафії бажаємо Оленці дальших успіхів у праці і щасливих "Многих літ".

Dear United Sisterhoods,

For years I have wondered why there was no borscht at the Ukrainian festivals. Sure they have the usual traditional Ukrainian favorites of varenyky and holubsti, among others, but still no borscht. Then I realized that there is no one way to make borscht. It seems as though everyone has a different way to make their borscht; some make it with tomato sauce, others with beets, some include ingredients such as ravioli with mushrooms. The bottom line is there is no way to satisfy everyone's taste in the perfect borscht. So I am suggesting for the next festival that they have a borscht cook-off (contest). Where whomever wants to enter the contest may, with their original recipe for borscht. For a small fee attendees will buy a ticket where they will be able to sample

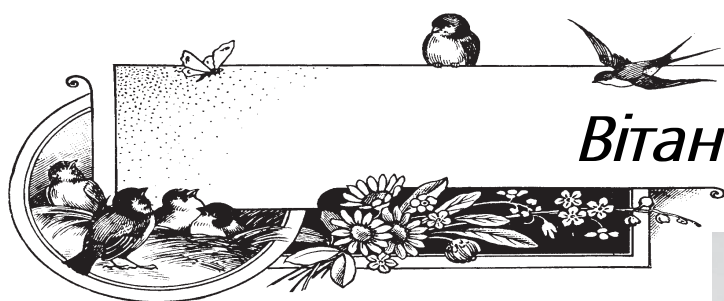
of all the contestants' borscht. They will then vote for the borscht that they like the best and the winner of the borscht contest will be printed in the next issue of this magazine. It seems like a borscht cook-off (contest) is the best way to bring back the traditional Ukrainian dish to the festival and also making it a fun activity for all to enjoy.

Thank you, Alissa Mirchuk

If you would be interested in being a contestant and making your own original recipe please contact Nadiya Mirchuk at

110 E. Cedar St.
Livingston, NJ 07039

Also if you have a suggestion for the Ukrainian festival, please contact Nadiya Mirchuk at the above address.

Вітання з Нагоди 90-ліття

З нагоди ювілею народження та за довголітню працю на благо нашої Святої Української Православної Церкви в США складаємо Боже благословення на побожну та улюблену сестру нашу Валентину Кузьмич.

Возносимо свої щирі молитви до Господа за Ваше здоров'я та добробут вашої родини. Благаємо Божої допомоги у ваших довголітніх трудах на благо Святої Матері Церкви та боголюбивого українського народу. Хай тепло та вдячність людських сердець зігрівають вашу душу і будуть найкращою подякою за все, що зроблено в житті.

Нехай Ангел Господній завжди опікується Вами, а мати Божа, Цариця Свята дарує вам многії і благії літа.

Архієпископ Антоній,
Єпископ Даниїл,
Українська Православна Церква в США

Господь Бог поблагословив Вас дуже змістовним життям. Ви використали життєвський досвід на службу нашій Українській Православній Церкві. Разом з Вашою родиною і друзями я Вам бажаю всіх ласк і благословень на многії літа.

З любов'ю у Христі архієрейським благословенням,
Архієпископ Юрій, УПЦ Канада

Дорога і вельмишановна пані Валю,
Вітаємо вас із 90 літтям. Бажаємо ласки та опіки Господньої, здоров'я та сили. На протязі 18 років як Голова ОУПС Ви вміло і гідно до наслідування керували діяльністю Об'єднання, а тепер як почесна голова продовжуєте вже 12 років працювати, взявши на себе клопітливий і жертвений обов'язок приділення стипендій в Україні.

З щирим серцем подякою,
Члени Головної Управи,
Надія Мірчук, голова ОУПС

Вітаємо з 90 літнім ювілеєм, бажаємо від щирого серця здоров'я і сили та дякуємо за плідну жертвену працю.

Союз Українок України,
голова Л. Григорович, Київ.

Владика єпископ Даниїл вручає ювілейного букета квітів пані Валентині Кузьмич від імені Митрополита Константина та Архієпископа Антонія в присутності голови Об'єднання Українських Православних Сестрицтв УПЦ в США пані Надії Мірчук.

За довголітню жертвену працю для розвитку жіночого руху, за зміцнення української громади в діаспорі та Україні, в честь 90 ліття від дня свого народження нагороджується колишня Голова Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США, заступниця голови СФУЖО, заступниця голови статуткової комісії СФУЖО – Валентина Кузьмич.

Марія Шкамбара, голова СФУЖО
Торонто, листопад 2008

Шановна пані Валентино,
Від щирого серця вітаємо Вас з Ювілеєм. Зичимо міцного здоров'я, гарного настрою і здійснення всіх Ваших сподівань. Дякуємо за матеріали, які Ви передали до нашого музею.

З повагою колектив Рівненського обласного краєзнавчого музею.

Директор Олександр Булига.

ЯК ДОГОДИТИ ХРЕЩЕНИКОВІ?

Наталія Сухиніна

Так вже сталося, що мої життєві стежки повернули зовсім в інший бік від хрещених батьків. Де вони тепер, як живуть, та й чи живі взагалі, не знаю. Навіть імен їхніх не пам'ятаю: давно хрестили мене, ще немовлям. Питала у батьків, але й вони не пам'ятають, знизують плечима, кажуть: жили тоді по сусідству люди, їх і запросили в хрещені. А де вони зараз, як їх звати-величати - хіба згадаєш? Щиро кажучи, для мене ця обставина ніколи ущербною не була: росла та й росла, без хрещених.

Нині, звичайно, тужу за випадковими моїми "батьком з матір'ю", котрі й гадки не мають, що згадую їх зараз не з докором, а з жалем.

Кому не знайома така картина: гарно вбрані люди стоять у храмі. В центрі уваги - немовля в мереживах і стрічках. Його передають з рук в руки, погойдують, розважають, щоб не плакало. Чекають хрещення. Поглядають на годинники, нервують. Хрещених можна впізнати відразу. Вони якісь особливо зосереджені й поважні, віддають розпорядження, шелестять пакетами з хрестильним одягом і новенькими пелюшками. Аж ось батюшка запрошує - пора. Заметушилися, захвилювалися хрещені: адже й для них, як і для їх хрещеника, сьогоднішній вхід у Божий храм - подія значуща, знаменна. За розгубленістю й напруженістю можна легко визначити, що хрещені - люди не церковні, і лише подія, в якій їх запросили прийняти участь, привела під склепіння храму.

Священик обов'язково нагадає про обов'язки хрещених батька і матері, взагалі про християнський обов'язок. Але від хвилювання чи, можливо, від ніяковості, чи від серйозності моменту мало хто запам'ятає й візьме до серця головну думку батюшки: всі ми відповідаємо за своїх хрещеників і нині, і повсякчас. А хто й запам'ятає, той найімовірніше неправильно зрозуміє. І от, час від часу, пам'ятаючи про свій обов'язок, почне вкладати в благополуччя хрещеника посильну децицю: на дні народження, по мірі підростання чада - шикарний комплект дитячого посагу, дорогу іграшку, модний ранець, велосипед і так далі.

Ми дуже мало знаємо. Але не це - лихо, а те, що не дуже й хочемо

знати. Адже якби хотіли, то перед тим, як іти в храм хрещеними, заглянули б туди напередодні й розпитали б священика, до чого зобов'язує нас цей крок, щоб гідно до нього підготуватися.

Хрещений - по-слов'янськи - "восприємник" (наставник).

Чому? Після занурення немовляти у купіль священик передає його з своїх рук в руки хрещеного. Зміст цього дійства дуже глибокий. Приймаючи немовля, хрещений батько бере на себе почесну, а головне -

відповідальну місію вести хрещеника шляхом в Царство Боже. Ось куди! Адже хрещення - це духовне народження людини. Пам'ятаєте, в Євангелії від Іоана: "хто не народиться від води і Духа, не може увійти в Царство Боже" (Ін. 3, 5).

Серйозними словами - "охоронцями віри та благочестя" - називає Церква хрещених батьків. Але щоб охороняти, треба розуміти - кого і від чого. Тому лише віруюча православна людина може бути хрещеним, а не та, яка разом з охрещуваним немовлям вперше вибралась до храму. Хрещені мають знати хоча б основні молитви: "Отче наш", "Богородице Діво", "Да воскресне Бог..."; вони повинні знати "Символ Віри", читати Євангеліє, Псалтир. І, звичайно ж, носити натільний хрест, уміти хреститися. Віра та покаяння - дві основні умови єднання з Богом. Однак від немовляти неможливо вимагати віри і покаяння, тому хрещені й покликані, маючи віру та покаяння передати їх, навчити своїх хрещеників.

Священик має світлу святкову ризу як ознаку початку нового життя, духовної чистоти. Він обходить навколо купелі, кадить її й усіх, хто стоїть поруч з запаленими свічками. Горять свічки і в руках хрещених батьків. Зовсім скоро священик тричі опустить малюка в купіль і мокрою, зморщеною передасть в руки хрещених. Немовля одягнуть в білий одяг. В цей час співається дуже красивий тропар: "Ризу мне подаждь светлу, облачися светом, яко ризою...".

Від нині життя хрещених батьків наповниться особливим змістом, вони взяли на себе подвиг духовного батьківства і відповідати за хрещеника чи хрещеницю будуть тепер перед Богом.

Віра

20

На Першому Вселенському Соборі прийняли правило, згідно з яким жінки стають хрещеними для дівчаток, а чоловіки - для хлопчиків. Простіше кажучи, для дівчинки потрібна лише хрещена мати, для хлопчика - лише хрещений батько. Однак за стародавньою традицією запрошують обох хрещених (а інколи й більше), хоча це й необов'язково. Але і тут необхідно знати певні правила. Наприклад, чоловік та його дружина не можуть бути хрещеними одному малюку, так само, як батьки дитини не можуть бути їй водночас і хрещеними батьками. Хрещені батьки не можуть брати шлюб зі своїми хрещениками або з їхніми батьками. Позаду хрестини малюка. Попереду в нього велике життя, в якому і нам відведено місце, рівнозначне його рідним батькові з матір'ю. Попереду наша праця, наше постійне прагнення підготувати хрещеника до сходження на духовні висоти. З чого почати? Та з найменшого. На перших порах, особливо коли дитина перша, батьки змагаються від клопотів, що на них звалилися. Ось тут саме час простягнути їм руку допомоги. Носити малюка до Причастя, потурбуватися, щоб над його колискою висіли іконки, подавати за нього записочки в храм, замовляти молебні, постійно, як і своїх кровних дітей, поминати в домашніх молитвах. Звичайно, не слід робити це повчаючи, мовляв, ви в суєті потонули, а я ось який, наскрізь духовний - про високе думаю, до високого прагну, вашу дитину окормлюю, що б ви без мене робили. Взагалі духовне виховання малюка можливе лише тоді, коли хрещений у домі - своя людина, бажана, тактовна. Не слід, звичайно, брати на себе всі турботи. Обов'язки духовного виховання з батьків не знімаються, однак допомагати, підтримувати, а інколи і підмінити їх - це необхідно і обов'язково.

Перед тим, як погодитись стати хрещеним батьком чи матір'ю, треба собі чесно відповісти: чи зможу, чи вистачить у мене здоров'я, терпіння, духовного досвіду, щоб стати хрещеним людині, котра вступає в життя? Тож, певно, слід добре подумати, перш ніж покласти на себе цей непростий хрест. А батькам необхідно ретельно придивитися до родичів та друзів: хто з них зможе стати по-справжньому добрим помічником у вихованні, хто зуміє наділити ваше чадо істинними християнськими дарами - молитвою, вмінням прощати, здатністю любити Бога.

Але якщо в домі лихо - тут інші критерії. Скільки нещасних, неприкаяних діточок у неблагополучних сім'ях. А скільки просто недобррозичливих, озлоблених людей живуть під одним дахом і змушують жорстоко страждати дітей. Та коли людина, котра стояла з запаленою свічкою перед хрещенською купіллю, кинеться, як на амбразуру, назустріч хрещенику, вона може й гори перевернути. Посильне добро - теж добро. Ми не в змозі перетворити неблагополучну сім'ю на благополучну, однак у наших силах узяти до себе на дачу на день-другий дитину, котра забула, коли її голубили, записати її до недільної школи і взяти на себе обов'язок водити її туди,

і - молитися. Молитовний подвиг беруть за основу хрещені всіх часів і народів.

Священики добре розуміють тягар подвигу хрещених батьків, тож не благословляють одному бути хрещеним багатьох малюків, хороших і різних. Та я знаю людину, у якої понад п'ятдесят хрещеників. Ці хлопчики й дівчатка саме звідти, з дитячої самотини, дитячої журби, з великодितячої біди. Звати цю людину Олександром Геннадійовичем Петриніним; він директор в одному з центрів реабілітації дітей, а простіше - в дитячому притулку. Як директор, він робить дуже багато: здобуває кошти на обладнання класів, добирає кадри із совісних, некорисливих людей, визволяє своїх підопічних з міліції, знаходить знедолених по підвалах. Як хрещений батько - водить їх до храму, розповідає про Бога, готує до Причастя і - молиться. У десятках храмів читаються, написані ним, довгі записки "о здравії" численних хрещеників. Він дуже стомлюється, інколи майже падає від знемоги. Однак у нього немає іншого виходу: Ю. Петринін - хрещений батько, а його хрещеники - особливий народ. Його серце - рідкісне серце, тож священик, розуміючи це, благословляє його на таке подвижництво. Педагог від Бога - говорять про нього ті, хто знає його в роботі. Хрещений батько від Бога - чи можна так сказати? Ні, мабуть, бо всі хрещені батьки - від Бога, але ж він вміє страждати, як хрещений, вміє любити, як хрещений, і вміє рятувати, як хрещений батько.

Для нас, чії хрещені діти розпорошені по містах і селах, його служіння дітям - взірць справжнього християнського служіння. Гадаю, багатьом із нас до його висот не дотягнутися, але коли вже брати з кого приклад, то саме з тих, хто розуміє своє звання "восприемника" як серйозну, а не випадкову справу в житті.

Можна, звичайно, сказати: в мене слабке здоров'я, зайнятий, не такий уже й церковний, як годилося б, і тому найкраще, що можу зробити, щоб не грішити, - це взагалі відмовитися від пропозиції стати хрещеним батьком. Так чесніше й спокійніше, чи не так? Спокійніше - так. Але чесніше...

Мало хто з нас, особливо коли підійшов час зупинитися, озирнутися на прожите, може сказати про себе: я хороший батько, хороша мати, я нічим не завинив перед власною дитиною. Ми завинили перед усіма, і безбожний час, в якому виростали наші запити, наші "прожекти", пристрасті, і є результатом наших боргів один перед одним. Ми вже не відшкодуємо їх. Діти вирости й обходяться без наших істин та наших "відкриттів Америки". Батьки постаріли. Однак совість - голос Божий вимагає віддачі, і не на словах, а на ділі. Хіба не може бути таким ділом виконання обов'язків хрещених батьків?

У нас ще є на це час. І скільки його відпущено - одному Господу відомо. Тому треба поспішати.

Православна газета", №10, 2000

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ - КЛАВДІЯ ЄВФРЕМІВ

Ділимося сумною вісткою, що 22-го лютого 2008 р. відійшла на вічний спокій сл. п. Клавдія Євфремів, на 95-му році життя. Похоронні відправи відбулися 7-го березня 2008 року. Похоронена на цвинтарі св. Гелена, Каліфорнія.

Клавдія народилася у Польщі 1-го грудня 1913 р. Після Німецько-Польської війни виїхала до Німеччини, там прожила до початку Другої Світової війни.

По війні, Клавдія з чоловіком і сином переїхали до США і не задовго поселилися у місті Міннеаполісі і тут вони ходили до Української Православної Церкви св. Михаїла.

Клавдія мала надзвичайні здібності у вишиванні і вона включившись до сестрицтва св. Ольги церкви св. Михаїла подарувала гарні вишивки до храму і церковного музею, які до сьогодні прикрашають наш храм.

Родина Євфремів через роки і холодний клімат у Міннесоті, мусіли виїхати до Каліфорнії до м. Новато.

Висловлюємо щирі співчуття синові Вячеславу і друзям. Молимо Всевишнього, щоб оселив душу її там, де праведні спочивають. **Вічна їй пам'ять!**

It is with deep sadness that we hereby inform you of the repose, on February 22, 2008 of Claudia Yefremiv in the 95th year of her earthly pilgrimage. Funeral services took place on March 7th, 2008. She was laid to rest in St. Helena's Cemetery, St. Helena, California.

Claudia was born in Poland on December 1st, 1913. After the German-Polish war she moved with her family to Germany, where she resided until the beginning of World War II.

After the war, Claudia along with her husband and son emigrated to the U.S. settling in Minneapolis, MN. There the family became members of St. Michael's Ukrainian Orthodox Church and Claudia joined and worked actively in St. Olga's Sisterhood.

Claudia was very talented individual. She was especially gifted in the art of embroidery. Claudia donated her exquisitely handmade embroideries to the Church and the church museum and to this day they continue to beautify our sanctuary.

After living through many years of fiercely cold Minnesota winters the Yefremiv family sought out the milder climate of Novato, California.

We extend our deepest sympathy to son, Wesley and friends. We pray that the Almighty God grant her a final resting place amongst the righteous. **May her memory be eternal!**

Марія КОЛЕСНИК,

студентка Київського політехнічного інституту

РІЗДВЯНА ЗІРКА

Різдвяна зірка на небо вийде,
Малий Ісусик до дітей прийде.
Малий Ісусик, Божа Дитинка,
Буде Святвечір, буде ялинка.
Буде колядка в кожній хатині,
Настане втіха на Україні.

У ВИФЛЕЄМІ ТАЙНА

В Вифлеєму тайна явилась велика,
Там бо народився предвічний Владика;
Богу честь віддаймо, весело співаймо:
"Слава во вишніх Богу!"

Марія Пречиста Господа сповила,
В вертепі на сіні в яслах положила,
Там пастирі грають, ангели співають:
"Слава во вишніх Богу"

Всі небесні сили Ісуса хвалили,
А пастирям в полі радість ці звістили,
Всі з душі співають, Спаса величають:
"Слава во вишніх Богу!"

Господнє дитячко три царі вгощали,
В Ісусові ясла дарунки поклали.
Весело вітають і гуртом співають:
"Слава во вишніх Богу!"

І ми Христа разом щиро привітаймо;
Господа Вселенни покірно благаймо:
В мирі проживати, Бога величати!
"Слава во вишніх Богу!"

Віра

ЗВИЧАЇ ПЕРШИХ ХРИСТИЯН

Хрещення і підготовка до нього

Тип проповіді євангельської відповідав запитам слухачів. Іудеї охоче слухали пророцтва і докази, взяті зі Св. Письма і Його Передання. Язичників переконували за допомогою більш-менш простих образів, враховуючи ступінь їх світогляду, використовуючи, запозичені у філософів і поетів, влучні вирази. Чудеса загострювали увагу тих і інших. У Діяннях Апостолів ми знаходимо різноманітні приклади повчань (2, 14; 3, 12-13, 16; 14, 14; 17, 22). Слово Боже пропонувалося тільки тим, хто сприймав Його охоче і спокійно. Як тільки глухі до істини починали заперечувати або насміхалися, що траплялося нерідко, християнин замовкав, побоюючись, піддати святу істину насмішці і дати привід до богохульства. Згодом стали виходити у світ деякі твори, метою яких було показати язичникам несерйозність їх релігії і допомогти з'ясувати помилку. До таких творів належать: "Поради язичникам" Климента Олександрійського, три книги Феофіла Автолику, роздуми Татіана проти греків. Але якщо було щось, що особливо залучало до Християнства, то це - чудеса, які в цей час нерідко відбувалися, а також святість життя і подвиг християн і їх непохитна мужність, з якою вони переносили муки катувань.

Якщо хто повідомляв, що бажає стати християнином, то його рекомендували єпископу або пресвітеру, який відразу випробовував його намір, чи дійсно він є остаточною і щирим; тому що остерігалися, не опоганити святиню, доручаючи її негідникам, і щоб не обтяжити Церкву людьми малодушними і легковажними, спроможними ославити її: зрадити, навіть, при натяку на гоніння. Тому з'ясовували причину наміру, соціальний статус: вільний він чи раб, чи відпущений; його вдачу і дотеперішній спосіб життя. Ті, що займалися якимось ганебним ремеслом або мали набуті порочні звички, не приймалися, хіба тільки після того, як викорінювали їх і зрікалися назавжди (Блж. Августин "Про Нагірну проповідь Господню"). Тому відхилялися прохання розпусних жінок, лихварів, акторів, гладіаторів, народних танцюристів і співаків, словом, усіх тих, хто влаштовував видовища, і тих, хто захоплювався ними. Обманщики, ворожки, гадалки, всі, хто лікував заговорами, чарами, нібито, відводячи зло, і хто жив, послуговуючись забобонами не приймалися в число віруючих. Навіть, після того, як кидали своє ремесло, їх довго випробовували.

Багато праці і зусиль прикладали перші християни для навернення душ в істин-

ну віру, але при цьому були дуже суворими до тих, хто бажав до них приєднатися.

Той, кого визнавали гідним Християнства, вступав у число оглашених через покладання на нього рук єпископа або по рекомендації його пресвітера, який покладаючи на його чоло хресний знак, просив Бога успіхів для нього в сприйнятті майбутніх настанов і сили сподобитися святого хрещення. Від цієї миті він слухав повчання перед народом, куди допускалися і найбільші зрадники. Наставники спостерігали за поведінкою

оглашених і кожного окремо навчили основам віри, не пояснюючи Таїнств, зрозуміти які, вони були ще не готові. Переважно намагалися прищепити їм норми моралі, щоб вони знали, як поводитися після хрещення. З уроків моралі складаються настанови Климента, який був в Олександрійському училищі спадкоємцем Пантена. Після Климента цю посаду доручили Оригену (Євсевій, "Церковна історія"). Період оглашення тривав два роки. Але його могли і скоротити, все залежало від успіхів оглашеного. Враховувалося не тільки те, чи розумів він вчення, але особливо - те, чи виправляв він своє життя. І тримали його в цьому стані доти, поки він цілком не змінював своїх звичок

(Ориген, "Бесіда на Євангеліє від Луки"). Тому багато хто відкладали своє хрещення аж до смерті. Бажаючі прийняти Хрещення, якщо визнавалися гідними цього, повідомляли свої імена на початку Великого Посту для занесення в список випробуваних для хрещення або освічених (Ориген "Проти Цельса"). Таким чином, було два роди оглашених: слухачі і випробувані для хрещення. Ці останні говіли на Великий Піст, як вірні, поєднуючи з цим часту молитву, земні поклони, аналіз своїх гріхів і сповідь (Тертуліан, "Про хрещення"). Так, крок за кроком, навчали їх основним істинам віри, пояснюючи символи і особливо таїнство Трійці і Втілення; декілька разів вводили їх у церкву для іспиту і для проголошення над ними заклинань і молитов при вірних. Це називалося обранням і цього дотримувалися впродовж багатьох сторіч навіть над немовлятами.

Наприкінці Великого Посту вчили їх молитви Господній і давали стисле поняття про Таїнства, до яких вони приступали, залишаючи повне їх пояснення на майбутнє. Цей порядок відомий з оглашень св. Кирила Іерусалимського і з листа диякона Ферранда святому Фулгенцію, в якому обговорюється хрещення ефіопа. Тих, що після всіх іспитів визнавали

(Закінчення на ст. 25)

Віра

Vol. 4 (132), 2008

(Продовження із ст. 11)

Сестрицтво святої княгині Ольги: “До зустрічі через десять років!”

Відкриваючи свято голова парафіяльного Сестрицтва імені княгині Ольги пані Надія Брюшенко подякувала всім присутнім за участь у святі та представила присутнім достойних гостей за почесним столом. До речі, своєю участю вшанувала ювілей чиказьких сестриць голова Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США пані Надія Мірчук.

Владика Даниїл поблагословив трапезу, а голова парафіяльного сестрицтва запросила гостей пригощатися обідом.

Владика Даниїл вручає ювілейну Благословенну грамоту Сестрицтву святої княгині Ольги.

Під час обіду ведуча святкової програми Оксана Чайковська виголосила тост на адресу сестриць з побажанням зустрітися на урочистому бенкеті з нагоди 100-літнього ювілею Сестрицтва святої княгині Ольги.

Владика Даниїл вручає Благословенну грамоту голові Сестрицтва пані Надії Брюшенко.

Під час ювілейного бенкету.

Голова парафіяльної управи Святослав Личик від імені управи та парафіян подякував сестрицям за багатолітню самовіддану працю для добра парафії та Церкви Христової та побажав їм здоров'я, щастя та радощів від життя.

Голова Об'єднання Українських Православних Сестрицтв Української Православної Церкви в США пані Надія Мірчук вітає катедральне сестрицтво із ювілеєм.

Владика Даниїл у своєму слові від імені проводу УПЦ у США висловив щирю подяку Сестрицтву святої княгині Ольги за довголітню працю, побажав їм міцного здоров'я та Божих ласк на многії літа. Духовний провід УПЦ у США нагородив парафіяльне сестрицтво Почесною грамотою за довголітню та жертвовну працю. Також Владика Даниїл від імені ієрархії Церкви вручив Почесну грамоту і теперішній голові Сестрицтва пані Надії Брюшенко, за її довголітню самовіддану працю для добра парафії та Української Православної Церкви.

(Закінчення на ст. 25)

(Закінчення із ст. 23)

гідними хрещення, називали обраними. Їх урочисто хрестили або в ніч на Світле Воскресіння, щоб вони воскресли з Ісусом Христом, або в ніч на П'ятидесятницю, щоб вони одержали Св. Духа з апостолами (Тертуліан "Про хрещення"), тоді їх і миропомазували. Зазвичай, тільки в ці два свята здійснювали хрещення, це правило існувало ще в X сторіччі. Втім людей, над якими нависла не-

безпека, а це бувало в часи гонінь, хрестили в будь-який час.

В день хрещення, оглашеного приводили до священика, заставляли його відректися від сатани і справ його, питали про віру, і він відповідав читанням Апостольського Символу (Тертуліан "Про хрещення", "Про вінець"; св. Кіпріян "Лист Іануарію"). Хрещення завжди відбувалося через занурення: хрещасямого занурювали тричі, вимовляючи щоразу ім'я однієї з Осіб Св. Трійці (Тертуліан "Проти Праксея"). Хрещення через кроплення вважалося достатнім у крайньому випадку, наприклад, над хворими (св. Кіпріян "Лист Магнусу", "Лист Фіду"). Немовлят хрестили відразу, як тільки їх приносили, іноді, навіть, раніше восьми днів (Тертуліан, "Про хрещення"), і за них відповідали батьки. Але немовлятами називалися і всі новоохрещені, якого б віку вони не були. Хрещення поєднували з помазанням миром, освяченим на престолі (Св. Кіпріян, "Лист Іануарію") Охрещених представляли єпископу і за допомогою його молитви і рукопокладення отримували Св. Духа (Тертуліан "Про воскресіння тіла"). Їм давали молоко і мед в знак того, що вони вступали в істинну обітовану землю і духовне дитинство (Тертуліан "Про вінець"). Першого тижня духовно новонароджені носили білий одяг, який вони отримали по виході з води, в знак цнотливості, яку зобов'язувалися берегти до смерті, і впродовж всього тижня не відвідували лазню, що в теплих країнах прийнято робити щодня. Не виявлено, щоб повнолітні міняли імена, тому що ми знаємо багатьох святих, імена яких походять від поганських богів, як Діонісій, Мартиніан, Димитрій (Євсевій "Церковна історія"). Що стосується немовлят, то їм самовільно давали імена апостолів або іменували назвами християнських чеснот і предметів віри (Св. Златоуст "Бесіда на книгу Буття", стор. 21), наприклад, у греків: Євсевій, Євстафій, Григорій, Афанасій повсюдно вживаються у християн. Новоохрещені після хрещення знаходилися під опікою своїх наставників і пресвітерів доти, поки не зміцніють в християнському образі життя.

За текстом журналу "Християнське читання", 1825 р.

(Закінчення із ст. 24)

Сестрицтво святої княгині Ольги: "До зустрічі через десять років!"

Віце-президент дирекції Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спільки "Самопоміч" Олег Караван разом із привітанням з нагоди ювілею вручив голові Сестрицтва чек від імені дирекції та працівників фінансової установи.

Під час урочистого бенкету його учасники мали змогу почути виступ вокального дуету у складі Андріяни Попович та Віталія Доскочинського, які виконали кілька популярних пісень. Їх виступ був нагороджений гучними оплесками присутніх та показав, що серед молодшої генерації є ще чимало талантів, які можуть прислужитися рідній парафії та Церкві.

Від імені парафіяльного Братства сестриць привітав його голова Зеновій Тарах. Він побажав сестрицям доброго здоров'я, довгих років та плідної співпраці для добра парафії святого князя Володимира. Зеновій Тарах запевнив парафіяльних сестриць, що вони завжди можуть розраховувати на допомогу братчиків.

Привітали гостинних сестриць їх посестри зі сусідніх парафій, зокрема Собору святих Володимира і Ольги, парафії святого Андрія та інших. У своєму виступі голова Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США пані Надія Мірчук сказала, що хоч члени Сестрицтва святої княгині Ольги й не молодшають, однак своїм молодечим духом та настроєм вони можуть бути прикладом для наслідування для представників молодшого покоління. Вона передала вітання ювілярам від їхніх сестер з інших регіонів Сполучених Штатів Америки та висловила сподівання, що у лави сестриць частіше вливатимуться представники молодшої генерації.

До ювілею силами парафіяльного сестрицтва було видано пам'ятну книгу з нагоди 90-ліття, у підготовці якої взяли участь настоятель Катедрального Собору святого князя Володимира о. архимандрит Панкратій, голова Сестрицтва Надія Брюшенко, доктор Неоніла Личик та Анна Кузик.

Для учасників урочистого бенкету було проведено святкову лотерею, переможцем якої став Петро Глібка. Йому випав щасливий квиток-запрошення на дві особи до одного з чиказьких ресторанів. Відразу кілька осіб виявили жартівливе бажання супроводжувати щасливого переможця до цього закладу. Однак він делікатно всім відмовив, оскільки за ним спостерігало пильне око дружини.

Свято вдалося. Присутні ще довго не розходилися, обмінюючись думками, згадуючи славі сторінки минулого та висловлюючи сподівання на таку ж зустріч, але з нагоди 100-літнього ювілею Сестрицтва святої княгині Ольги. **Що ж, дай Боже, дожити до цього свята!**

ПРО НОВИЙ І СТАРИЙ СТИЛЬ

Для того, щоб зрозуміти передісторію православного календаря, ми повинні перенестися в долину Нілу, де в незапам'ятні часи був створений календар, що проіснував разом з Єгипетською культурою близько 4-х століть. Походження цього календаря пов'язане із Сиріусом - найяскравішою зіркою небосхилу, оспіваною багатьма поетами. Отже, Сиріус дав Єгипту перший у світі сонячний календар, що лежить в основі літочислення всього Старого Світу, аж до наших часів.

Справа в тому, що проміжок часу між двома першими ранковими сходами Сиріуса, що однаково збігалися в Єгипті з літнім сонцестоянням і розливом Нілу, саме і складає добре відомі нам 365 і 1/4 доби. Проте дійсною довжиною року єгиптянами було обране ціле число днів, а саме - 365. Таким чином, за кожні 4 роки сезонні явища випереджали Єгипетські календарі на 1 добу. Очевидно, для того, щоб Сиріусу пройти по всіх датах скороченого року (із 365 днів), було потрібно вже $365 \times 4 = 1460$ діб. Але знову таки, пам'ятаючи про те, що Єгипетський рік коротший від Сонячного на 1/4 доби (6 годин), то для того, щоб повернутися точно до тієї ж дати Єгипетського календаря Сиріусу був потрібний ще один рік ($1460 + 1 = 1461$). Цей циклічний період у 1461 Єгипетських роки і є знаменитий "Сотичний період" (Великий рік Сотиса), рівний 1460-ти Юліанським рокам.

Чому ж старий стиль називається Юліанським? Перша спроба реформувати древній Єгипетський календар була розпочата ще задовго до Юлія Цезаря Птолемеєм III Евергетом, що у своєму відомому "Канопському Декреті" (238 р. до Р.Х.) уперше ввів поняття високосного року, вирівнюючи тим самим помилку в 1 добу, що набігає за 4 роки. Таким чином, один рік із чотирьох ставав рівним 366 діб. На жаль, реформа ця тоді не прижилася: по-перше, поняття високосного року було цілком чуже самому духу багатовікового Єгипетського літочислення, по-друге, занадто сильні були ще древні традиції. Тільки в епоху Римського панування уже відомий нам Великий рік Сотиса перестав існувати як реальна календарно-астрономічна міра. Гай Юлій Цезар за допомогою відомого Олександрійського астронома Созігена замінив Римський календар реформованим Єгипетським календарем "Канопського Декрету". У 46 р. до Р.Х. Рим з усіма своїми володіннями перейшов на новий календарний відлік, що одержав із тих пір назву Юліанського. Саме цей календар ввійшов в основу історії християнської культури.

Юліанський календар як такий не проіснував і 400 років. На I Нікейському Соборі, скликаному рівноапостольним царем Костянтином Великим у 325 році, серед інших найважливіших догматичних постанов були вироблені

єдині правила вичислення християнської Пасхалії і встановлена єдина ера від Різдва Христового (Р.Х.) для всіх християн. Таким чином, календар Юлія Цезаря перетворився в Церковний Юліанський календар, що більше 1000 років служив універсальним календарем для всього Православного світу.

Суть Нікейської реформи полягала в тому, що в Юліанський календар, строго орієнтований по Сонцю, було введено рух Місяця зі зміною його фаз. Іншими словами, сонячний календар був органічно об'єднаний з календарем Місяця. Цю необхідність зумовила спроба точніше визначити головне християнське свято - Пасху і пов'язані з нею інші свята. Проте, встановлення дати Пасхи Нового Завіту залежало від дати старозавітної іудейської Пасхи, що з часів Мойсея святкувалася євреями тільки в період повної фази Місяця. Ось в чому полягає потреба з'єднати в Церковному календарі Сонячний і Місячний цикли. Церковний Юліанський календар у своєму реформованому вигляді не тільки виконав це завдання, що відповідає усім вимогам Церковного Богослужіння, але і поклав кінець суперечкам між Римською, Константинопольською та іншими Церквами з приводу того, коли саме потрібно святкувати Новозавітну Пасху і якими правилами для визначення дати необхідно керуватися.

Отже, по Місячному календарю Пасха має постійну дату, а по Сонячному - дата переміщується у межах 35 днів: від 22 березня до 25 квітня Юліанського літочислення.

Але середня довжина Сонячного року - 365,25 доби, а середня довжина Місячного місяця - 29,53 доби. Пов'язати математично Місячний ритм із ритмом Сонячним практично неможливо. Їх найменше спільне кратне дає цикл з такою кількістю років, що користуватися таким періодом було б безглуздо. Всі, хто б не брався роз'язувати цю задачу, змушений був допускати у свої обчислення ту чи іншу похибку, яка з часом все одно наростала б. Та співвідношення циклів, розроблене грецьким астрономом Метоном (432 р. до Р.Х.) можна вважати одним із шедеврів світової астрономії.

Місячно-Сонячне рівняння Метона стверджує: $19 \text{ Місячних років} = 235 \text{ Місячним місяцям} = 6940 \text{ добам} = 19 \text{ Юліанським Сонячним рокам}$.

Незважаючи на допущену тут похибку, тому що реально 19 Юліанських років дорівнює не 6940, а 6939,75 добам, саме цей цикл Метона закладений в основу всіх розрахунків Місячно-Сонячних календарів, як древніх, так і сучасних.

Нікейські Пасхалісти, дотримуючись Євангельських традицій у послідовності подій,

пов'язаних з останнім тижнем земного життя Ісуса Христа, цілком свідомо хотіли, щоб дата Пасхи Нового Завіту зберегла свій історичний зв'язок з старозавітною Пасхою, (котра зовсім не пов'язана з Воскресінням як днем тижня, а прив'язана до конкретного числа - 14 квітня), була б цілком незалежна від неї, але завжди наступала пізніше. Дана обставина була для Нікейських Отців настільки важливою, що дата Новозавітної Пасхи стала "плаваючою". Метона-Созигеновий цикл виявився для них ідеальною мірою для визначення дати Пасхи. Заснований на цьому циклі календарно-астрономічний механізм християнської Пасхалії став цілком незалежним від механізму Пасхалії іудейської. Християнські Пасхалісти переконалися, що дотримуватися високої математико-астрономічної точності в календарній справі - річ цілком нездійсненна і непотрібна одночасно. Плаваюча дата Новозавітної Пасхи випереджає дату рівнодення на 1 добу за 128 років, а математико-астрономічно вирахована дата - 14-го квітня - іудейської Пасхи випереджає дату рівнодення на 1 добу за 210 років. Все це відбувається тому, що в календарно-астрономічному плані рух Місяця неможливо об'єднати з рухом Сонця. Отже, взагалі будь-який календар не є абсолютно точним, і поняття точності тут відносне. Тому будь-яка спроба закріпити в календарі будь-яку дату "навечно" завжди була приречена на невдачу.

Саме цю грубу помилку допустила в XVI сторіччі Західна Католицька Церква, провівши так звану Григоріанську реформу, названу згодом "новим стилем".

У тексті знаменитої були папи Григорія XIII говориться про те, що дата весняного рівнодення, яка в епоху Нікейського Собору припадала на 21 березня і за 1000 років змістилася на десять днів вперед, "навечно" повертається на старе місце:

"...було турботою нашою не тільки закріпити встановлену дату рівнодення на споконвіку призначеному йому місці... але запровадити такі правила, за якими у майбутньому дата рівнодення і 14-тий Місяць зі свого місця ніколи не зміщувалася..." (Була папи Григорія XIII, 24 лютого 1582 року).

Григоріанський календар і його модифікації порушують один з основних канонів - правило про святкування Святої Пасхи Христової. Прихильники "нового стилю", встановлюючи дату Пасхи раніше іудейської або разом з нею,

змінюють послідовність священних Євангельських подій і тому їх спотворюють. Реформа була майже відразу прийнята всіма католицькими країнами. Що стосується протестантських держав, то вони довгий час дотримувалися правила, що "краще розійтися із Сонцем, ніж зійтися з Римом". Проте, до середини XVIII століття Григоріанський календар завоював

практично всю Європу. Юліанський календар зберігся лише в Росії, Греції й у патріархатах Східно-християнського світу, які свято і непохитно виконували постанови Святих отців Церкви.

Православний церковний календар, суворо дотримуючись Юліанського літочислення, впорядковує дати. Багато чудес творить Господь Вседержитель для підтвердження істинності старого стилю. По старому стилю у Велику Суботу на Грід Господній сходить Благодатний Вогонь, по старому стилю в День Водохрещення Господнього освячується вода, що зберігається протягом десятків років і багато чого іншого.

Ще приклад: Греція, в якій Православ'я є державною релігією в цьому столітті перейшла офіційно на новий (григоріанський) стиль. Частина віруючих, священників, монахів відмовилися визнати новий стиль. Їх назвали "старостильниками" і почали переслідувати. 14 вересня (по старому стилю) 1925 року в день Воздвиження Животворящого Хреста Господнього в небі над Афінами був знак Хреста. У цей день близько чотирьох тисяч старостильників зібралися на горах Афінських біля церкви Іоанна Богослова. Високо на сході заблищав величезний білий восьмиконечний хрест. Його розмах був кілька сот метрів. Сюди прибула і поліція, щоб заарештувати священників, що із своєю паствою не перейшли на новий стиль. Почалася боротьба з народом, що не пропускав поліцію в храм. Поліцейські, побачивши Знак Хреста на небі разом із народом впали на коліна. Пролунали крики і плач: "Господи, помилуй!". Троє поліцейських незабаром зняли свою уніформу і стали ченцями, інші - старостильниками. Один із них ще живий і свідчить про це чудо в Афінах.

"Запоріжжя Православне", №11, 99

**Дорогі сестриці,
фонд Об'єднання на висилку ВІРІ
в Україні вичерпується.
Цього року будемо висилати тільки до
бібліотек. Маємо в Україні бажаючих
отримувати ВІРУ, але на жаль цих бажань
ми не можемо задовільнити.
Передплата в Україну коштує \$25.
Передплачуйте ВІРУ, як дарунок для
читачів в Україні чи США!**

РІЗДВЯНИЙ АНГЕЛ

- Подайте, ради Христа, милостиньку! Милостиньку, Христа ради!..

Ніхто не чув цих жалібних слів, ніхто не звертав уваги на сльози, що тремтіли в словах бідно-одягнутої жінки, яка самотньо стояла на розі великої і пожвавленої міської вулиці.

- Подайте милостиньку!

Перехожі квапливо крокували повз неї, із шумом проїжджали екіпажі по сніжній дорозі. Навкруги чувся сміх, жвава розмова...

На землю спускалася свята, велика ніч під Різдво Христове. Вона сіяла зірками, огортала місто таємничою імлою.

- Милостиньку... не собі, діткам моїм прошу...

Голос жінки раптом обірвався, і вона тихо заплакала. Тремтячи під своїм лахміттям, вона втирала сльози закляклыми пальцями, але вони знову лилися по її худих щоках. Всім було не до неї...

Вона і сама не думала про себе, про те, що зовсім замерзла, що від ранку нічого не їла... Всі її думки були біля дітей, серце боліло за них... Сидять вони, бідні, там, у холодній темній конурі, голодні, змерзлі... і чекають її... Що вона принесе або що скаже? Завтра велике свято, усім дітям весело, тільки її бідні дітки голодні і нещасні.

Що робити їй? Що робити? Останнім часом вона працювала, як могла, надривала останні сили... Потім злягла і втратила роботу... Підійшло свято, їй ніде взяти шматка хліба...

О, дітки, бідні дітки! Заради них, вона зважилася, вперше у житті просити милостиню... Рука не піднімалася, язик не повертався.. Але думка, що діти її хочуть їсти, що вони зустрінуть свято голодні, нещасні, мучила її. Вона готова була на усе. І за декілька годин їй удалося зібрати декілька копійок... Нещасні діти! У інших дітей - ялинка, вони - веселі, задоволені в це велике свято, тільки її діти...

- Милостиньку, добрі люди, подайте! Подайте, Христа ради!

І немов у відповідь на її розпач, неподалік пролунав благовіст... до Всенощної. Так, треба піти помолитись... Можливо, молитва полегшить її душу... Вона помолиться сердечно за себе, за дітей...

Невпевненими кроками доплелась вона до церкви...

Храм освітлений, залитий вогнями... Усюди маса людей... веселих, задоволених. Притаївшись у кутку, вона впала на коліна і завмерла... Вся безмежна, материнська любов, уся її скорбота за дітей вилилася в гарячій молитві, у глухих скорботних риданнях. "Господи, допоможи! Допоможи!" - плаче вона. І кому, як не Господу Покровителю і Захиснику слабких і нещасливих, вилити їй усе своє горе, увесь щиросердечний свій біль? Тихо молилася вона в кутку, і сльози градом лилися по обличчі.

Вона не зауважила, як закінчилася Всеношна, не бачила, як до неї підійшов хтось...

- Чому Ви плачете? - пролунав ніжний голос, що здався їй небесною музикою. Вона підняла очі й побачила перед собою маленьку, багато одягнену дівчинку. На неї дивилися з милим співчуттям ясні дитячі оченята. Позаду дівчинки стояла бабуся-нянька.

- У вас горе? Так? Бідна Ви, бідна! - Ці слова, сказані ніжним, дитячим голосом, глибоко зачепили її.

- Горе! Дітки в мене голодні, від ранку не їли... Завтра свято таке.. велике...

- Не їли? Голодні? - На обличчі дівчинки виразився страх.

- Няню, що ж це! Діти не їли нічого! І завтра будуть голодні! Нянечко! Як же це? - Маленька дитяча ручка сковзнула в муфту.

- От, візьміть, отут є гроші... скільки, я не знаю... погодуєте дітей... заради Бога... Ах, няню, це жахливо! Вони нічого не їли! Хіба це можна, няню! На очах дівчинки навернулися великі сльози.

- Що ж, Маню, робити! Бідність у них! І сидять, бідні, у голоді й у холоді. Чекають, чи не допоможе їм Господь!

- Ах, няню, мені шкода їх! Де ви живете, скільки у вас дітей?

- Чоловік помер - із півроку буде... Троє діточок залишилося. Працювати не могла, хворіла увесь час...

Ось і довелось з рукою по світі йти...

Живемо ми, недалеко... от тут... у підвалі, на розі, у великому кам'яному будинку купця Осипова...

- Нянечко, майже поруч із нами, а я й не знала... Підемо скоріше, тепер я знаю, що треба робити!

Дівчинка швидко вийшла з церкви, супроводжувана бабусею.

Бідна жінка машинально пішла за ними. У гаманці, що був у неї в руках, лежав п'ятирублевий папірець. Забувши усе, крім того, що вона може тепер зігріти і нагодувати дорогих діточок, вона зайшла в магазин, купила продуктів, хліба, чаю, цукру і побігла додому. Трісок залишилося ще досить, грубу протопити їх вистачить.

Вона бігла додому з усіх сил.

От і темна конурка. Три дитячих фігурки кинулися назустріч.

- Мамочко! Їсти хочеться! Чи принесла ти! Рідна!

Вона обійняла їх усіх трьох і облила сльозами.

- Послав Господь! Надю, затопи грубу, Петрику, став самовар! Погріємося, поїмо, на честь великого свята!

У конурці, сирій і вогкуватій, настало свято. Діти були веселі, зігралися і базікали. Мати раділа їхньому пожвавленню, їхній розмові. Тільки зрідка приходила в голову сумна думка... що ж далі? Що далі буде?

- Ну, Господь не залишить! - говорила вона собі, покладаючи всю надію на Бога.

Маленька Надя тихо підійшла до матері, притиснулася до неї і заговорила:

- Скажи, мамо, а правда, що в різдвяну ніч з неба злітає різдвяний ангел і приносить подарунки бідним дітям?! Скажи, мамо!

Хлопчики теж підійшли до матері. І бажаючи розрадити дітей, вона спочатку їм розповіла, що Господь піклується про бідних дітей і посилає їм Свого ангела у велику, різдвяну ніч, і цей ангел приносить їм подарунки і гостинці!

- І ялинку, мамо?

- І ялинку, дітки, гарну, блискучу ялинку!

У двері підвалу хтось стукнув. Діти кинулися відчинити. За дверима був чоловік із маленькою зеленою ялинкою в руках. За ним гарненька, білява дівчинка з кошиком, у супроводі няньки, що несла за нею різні пакунки і пакети.

Діти боязко притиснулися до матері.

- Це ангел, мамо, це ангел? - тихо шепотіли вони, благоговійно дивлячись на гарненьку ошатну дівчинку.

Ялинка давно стояла вже на столі. Стара няня розв'язала пакети, витягла з них смачні булочки, кренделі, сир, олію, яйця, прибирала ялинку свічками і гостинцями. Діти все ще не могли отямитися. Вони любувалися на "ангела". І мовчали, не рухаючись із місця.

- От вам, зустрічайте весело Різдво! - пролунав дитячий голосок. - З святом! Дівчинка поставила на стіл кошик і зникла, перед тим, як діти і мати отямлися. "Різдвяний ангел" прилетів, приніс дітям ялинку, гостинці, радість і зник, як променисте видіння...

Вдома Маню чекала мама, міцно обійняла її і притиснула до себе.

- Добра моя дівчинко! - говорила вона, цілючи щасливе личко доньки. Ти відмовилася сама від ялинки, від гостинців і усе віддала бідним дітям! Золоте в тебе сердечко! Бог нагородить тебе...

Маня залишилася без ялинки і подарунків, але вся сяяла від щастя. Своім милим личком, золотавим волоссям вона справді була подібна до "різдвяного ангела".

Василь ХМАРА

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Христос родився - дивна новина -
Лунає радість по світі;
За стіл сідає наша родина,
Радійте, тіштеся, діти!

Ангели грають в золоті сурми,
На небі зірка в промінні,
Зганяє пастир у полі турми -
Вітає Бога на сні.

Палає небо сімсот вогнями,
Шумлять діброви і бори:
Вся Україна гримить піснями -
Народ шумує як море.

Христос родився! Дивна новина!
Тріснуть зневіри окови -
Ждала ж Месії вся Україна,
Різдва святого й обнови...

Віра

29

ч. 4 (132), 2008

МОЛИТВА І ХВОРОБА

...І все, чого не попросите в молитві з вірою, одержите (Мф. 21, 22)

Молитва є наймогутнішим засобом, що осіняє і зміцнює духовну сферу людини і тим сприяє спасінню. Хто молиться, той знає, наскільки важко буває молитися, і труднощі ці не фізичні, а духовні. Всякий, хто намагався аналізувати самого себе, свою душу, не міг не зауважити, що людині властива двоїстість, в її основі є дві першопричини, що знаходяться в постійному антагонізмі одна з одною. Апостол Павло в Посланні до Римлян пише: "...коли живете за плоттю, то помрете, а коли духом умертвляєте діла плотські, то живі будете" (Рим. 8, 13).

Єство своє, - духовне і гріховне, добре і схильне до зла, - людина не відчуває, не усвідомлює так яскраво, як під час молитви.

Спробуйте щоденно молитися хоча б два рази в день, хоча б по півгодини, і ви спіймаєте себе на впертому небажанні виконати свій намір. Але от ви перемогли це небажання, стаєте на молитву і починаєте молитися. Раптом ви зауважуєте, що ціла фраза, іноді половина молитви просковзнула повз свідомість, яка в цей час була зайнята іншими думками, що нічого спільного з молитвою не мали; ви зосереджуєте увагу - і через кілька хвилин знову те ж саме, і тільки під кінець, після багатьох зусиль вдасться (а іноді так і не вдасться) продовжити молитву з увагою і зосереджено. Ця боротьба внутрішня і утруднює самовіддачу молитві, але ця боротьба є єдиним джерелом, що зміцнює духовний стан людини і стає запорукою перемоги над собою.

Звідси висновок, що **якщо хто хоче допомогти собі молитвою, то він повинен молитися щоденно**, а не тоді тільки, як деякі сучасні інтелігенти вважають, коли є молитовний настрій.

Головне значення молитви - духовне, про що ще скажу, але я тільки хочу зауважити, що всі засоби, зазначені Святою Церквою для спасіння людини, крім духовного значення, мають ще багато інших, але дуже важливих для людини благих впливів на тіло і дух. Крім стимулювання волі, **молитва має величезний вплив на свідомість, на думку, на сам процес мислення**. Кожна молитва наповнена змістом, дуже серйозним і глибоким. Особливо ж ми збагатимо себе духовно, якщо до молитви додамо щоденне читання глав Євангелії, Апостола, Життя святих і Псалтир.

Їх зміст, охоплюючи собою найглибші філософські питання: про людину, про її єство, про моральність її поведінки, питання як бути, а як не бути, - це передові думки планети, слідуючи яким, стає можливим виконання Закону Божого. Читаючи молитви щоденно, ми, крім піклування про земне, вчимося задумуватися про нашу причетність до вищих категорій Буття, до Бога, про силу людської немочі, про перевагу вищих

духовних цінностей і починаємо осягати Істину Православної віри.

Великий вплив має молитва на почуття людини. В стані молитви людина переймається почуттями вдячності, довіри, благоговіння перед всемогутністю, величчю, добротою і милосердям Божим, усвідомленням безсилля власного я без допомоги Божої і гріховності людини. Людина починає розуміти свої гріхи і кається. Каяття - це також почуття. Всі ці почуття в силу психологічних законів мимоволі передаються тим, хто молиться, викликаючи в них у більшій чи меншій мірі ті ж почуття, які перебували в душі святого, що склав молитву.

А хто заперечуватиме величезне значення почуття для людини? Відчути велич

Православної віри, відчути силу, могутність і доброту Божу, відчути свою людську неміч, духовне нецтво - це має набагато більше значення для духовного переродження людини, ніж тривале і напружене міркування про це. *Одна хвилина щирого каяття варта десятиліть холоднокровних міркувань*. Відчуття будять свідомість і зміцнюють віру (адже і невіра наша заснована головним чином на нецтві).

Віруюча людина повинна розпізнавати, знати свої почуття і водночас відчувати, які почуття несуть їй її знання. Почуття і думка, об'єднуючись, створюють резонанс, який є сутністю мудрості. Однаково важливі в вірі: і почуття, і думка.

У цьому плані особливо повчальні деякі канони, що являють собою високохудожні, духовно-поетичні твори, перейняті сильним почуттям. Для розуміння їх необхідно засвоїти церковно-слов'янську мову, якою вони написані. Інакше вся краса їх зникає. Переклад - вже проза, часом незграбна, що не надає можливості відчути красу оригіналу. Ще більше значення має спільна молитва в храмі. Тут Свята Церква на допомогу немічній людині закликала всі п'ять почуттів. Склепіння храму, лики святих, стіною своєї святості, відгороджують вас від усього земного. Священнослужителі разом з парафіянами і хором підносять свої молитви до Бога. У такій обстановці помимо волі забудеш тимчасово все земне і віддасися вищим думкам і почуттям - духовній радості, розчуленню, смутку серця з приводу своїх гріхів. Як відомо з історії Русі, навіть послы князя Володимира, грубі язичники, під час богослужіння в константинопольському Софіївському соборі наповнилися таким почуттям, що не знали, де знаходяться - на небі чи землі.

Але головне значення молитви - духовне. Під час молитви й особливо в Таїнствах Церкви на людину сходить благодать Божа - особлива сила, без якої неможливо спастися, перемогти в собі пристрасті і похоті людські. Це та сила, що і слабким по натурі давала можливість прийняти вінці мучеників, відмовитися від земного і стати подвижниками. Святитель Іоан Златоуст свідчив, що

молитва є царицею чеснот.

Donations - Пожертви

Donations 09/26/2008 - 11/30/2008

Donations to the Museum in So. Bound Brook, NJ

\$258.00 Sisterhood of St. Olha, Chicago, IL.
 \$200.00 A. L. Mirchuk
 Halyna Wyhinny
 \$168.00 N. M. Mirchuk
 \$125.00 I. Chelsky.
 \$100.00 Sisterhood of St. Sophia, Bloomington, IL.
 \$50.00 M.O. Zeleznock, L. Shevchenko in
 memory of Danylo Dorozynsky,
 M. Kyrysiuk in memory of Anna
 Zavrucha.
 \$25.00 N. Kalman in memory of Oleksij Shevchenko.

Donations to the "Vira" Press Fund

\$250.00 H. Ganzer.
 \$100.00 M. Hanson, K. Korol and N. Howe in
 memory of mother and daughter
 Orysia Korol Howe.
 \$30.00 Halyna Wyhinny

Donations to UUOS Fund

\$8.00 Halyna Wyhinny
 \$50.00 T. Sydoriak.
 \$20.00 M. Grietzky.

Donations to UUOS Fund

\$80.00 Halyna Wyhinny

Donations to "All Saints" Camp

\$100.00 M. Mnischenko in memory
 of Ivan Mnischenko.
 2 hrivnij O. Sajenko in memory of Mykolaj
 Sajenko, Poltava, Ukraine.

Donations to the Scholarship Fund

\$150.00 L. Shevchenko.

Donations to the Family Kuzmycz and Jaroslava Sydorak Scholarship Fund

\$1,000.00 W.S. Slyvotzky.
 \$500.00 G. L. Zynycz.
 \$250.00 Y.C. Kuzmycz.
 \$200.00 D.U. Kuzmycz.
 \$100.00 G.O. Krywolap.
 \$50.00 L. Shevchenko.

Subscriptions for "Vira" to Ukraine

\$80.00 Halyna Wyhinny

Donations to Charity Fund

\$80.00 Halyna Wyhinny

Subscriptions for "Vira" to Ukraine

\$275.00 Halyna Wyhinny
 \$25.00 I. Cehelsky,
 T. Sydoriak.

З нагоди цьогорічних свят Народження та Богоявлення Господнього, а також і Нового 2009 року Божого, редколегія ВІРИ сердечно вітає ієрархію нашої Церкви: Блаженнішого Митрополита Константина, Високопреосвященного Архієпископа Антонія та Преосвященного Єпископа Даниїла, всечесних отців та дияконів, членів Ради Митрополії, працівників Консисторії, членів прицерковних організацій: Об'єднання Українських Православних Сестрицтв, Українську Православну Лігу та Товариство Святого Андрія Первозванного, адміністрацію прицерковного табору ВСІХ СВЯТИХ, викладачів та семінаристів семінарії св. Софії, членів парафіяльних управ опіки церковними громадами, парафіяльних сестрицтв та братств, парафіяльні хори, школи релігії та українознавства та усіх вірних Святої Української Православної Церкви в США.

Христос Народжується!

Christ is Born!

On the occasion of this year's celebration of the Nativity and Theophany of our Lord, and also the New Year, the Editorial Staff of VIRA extends its most sincere greetings to His Beatitude Metropolitan Constantine, His Eminence Archbishop Antony and His Grace Bishop Daniel, Reverend Fathers, the Reverend Deacons, the members of the Metropolitan Council, the members and employees of the Consistory, the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods, the Ukrainian Orthodox League of the USA, the Saint Andrew's Society, All Saints Camp Administration, the administration, faculty and students of St. Sophia Seminary, members of the Executive Parish Boards, parish sisterhoods and brotherhoods, parish choirs, parish schools of religion and Ukrainian studies, their teachers and students, and all devout members of our Holy Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Читайте наш журнал "BIPA-FAITH" на інтернетній сторінці УПЦ в США за адресою www.uocofusa.org

Read our magazine "BIPA-FAITH" on the web page of the UOC of the USA at www.uocofusa.org